

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Disquisitio II. In quo centro versetur præsentis articuli difficultas?

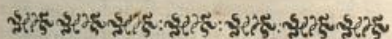
urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

eleſiã obortas damnandas, congregantur ex antiquiſſimo Eccleſiæ more.

43. Sic enim (Pallavicino lib. 6. Hiſt. Concil. Trident. cap. 2. n. 4. id probante) non in tribus poſtremis ſolùm Concilij, Conſtantiendi, Florentino, ac Lateranenſi Generales Ordinum Religioſorum præſecti, atque Abbates poteſtate ſuffragandi uſi; ſed in Viennenſi in Gallia, in duobus Lugdunenſibus, & in alijs quatuor Lateranenſibus juxta ac Epifcopi habitũ ſunt. Cujus etiam moris veſtigium ſatis apparet in ſeptimã Orientali Synodo, ubi in ſecundã Actiõne Monachi pariter advocantur ad ſuam ſententiam proferendam: & in Actiõne quartã Archimandrita & Hegumeni, hoc eſt, Duces, unius, vel plurium Monafterium præſecturam gerentes, unã cum Epifcopis ſua nomina decretis Fidei ſubſcribebant. Huc accedit, Abbates, cùm inaugurantur, obſtringere ſe jurejurando, itidem ac Epifcopi ſolent, ut Concilio interſint, ubi à Pontifice advocantur. In Romanæ pariter Eccleſiæ Ritualibus connumerantur Abbates inter eos, qui jus ſuffragij obtinent in Concilijs; additurque, id poſtea meritò ad Religioſorum ſummos Præſides inductum.

44. Ex quibus proinde liquet, Epifcopos ex Ordinarij juris poteſtate, Abbates verò ex privilegio veteris conſuetudinis, habere illum characterem, vi cujus obtineant jus ſuffragandi in Concilijs Oecumenicis: dum in nomine, id eſt, Vicarij Chriſti authoritate congregantur.

45. Inferitur 3. Pontificiam authoritatem in hoc equidem æquiparari cum ſupremã politicã Regiã poteſtate, quòd utraque formaliter in ſe, ac in abſtracto, ſecundùm ſuã eſſentiam institutionem ſpectata, ſit Juris Divini, attamen dilcrepare in hoc vel maximè, quòd illius, non iſtius collatio, atque adeò ad certum individuum ſuppoſitum applicatio ſubjectiva, ſit etiam quoad intrinſecam ſuam rationem Juris Divini. Unde ſit conſequens, Regiam quidem poteſtatem quoad ſui moralem applicabilitatem ſeu ſubjectivam, ſeu eſſectivam, quã in Regnum Cælorum ordinabilem, ſubelle clavibus Eccleſiæ, attamen in ordine ad ſubjectivam Papatilis eminentiæ applicabilitatem in terris nullam eſſe authoritatem, quæ ſuper eã ſe poſſit ingerere, licet quoad modum electionis ſolùm accidentariæ, Eccleſiæ ſit poteſtas, ſuper eo decernendi; prout dicitur in ſubſequentibus præcipuè Diſquiſit. Ubi exactior exhibebitur reſolutio dubij in præſ. diſquiſit. §. 1. n. 5. adducti.

DISQUISITIO II.

In quo centro verſetur præſentis articuli difficultas?

§. I.

1. Concilium Univerſale in quadruplici ſtatu conſiderari poteſt. 1. Tanquam æcephalum, vivente tãam Pontifice, abſque ejus

authoritate & conſenſu congregatum. Ut ſic autem nullam omninò habeat poteſtatem condendi leges obligantes Eccleſiam, ſiquidem iſta authoritas legatur Petro, ejuſque ſucceſſoribus, non autem univerſitati Prælatorum Eccleſiaſticorum data, quin potiùs iſtis etiam congregatis tanquam membris non aliter competat, niſi per derivationem ex conceſſione Pontificiã. Eo ipſo autem, quòd Concilium abſque Pontificis authoritate ſit congregatum, caret tunc Capite, ex cujus influxu participare poſſit juridiſtinctionem.

2. Poteſt Concilium eſſe congregatum authoritate Pontificiã, atque tunc controvertitur inter Doctores, an vi convocationis eo ipſo habeat à Pontifice poteſtatem ferendi leges, quæ antecedenter ad Pontificis approbationem ligarent Eccleſiam. Affirmant enim Bonacina diſp. 1. q. 1. p. 3. n. 13. Victoria in reſc. de poteſtate Papæ q. 1. n. 6. Econtra Cajetanus opuſc. de comparat. Papæ & Concilij. Navarrus lib. Conf. tit. de Concil. conf. 1. n. 2. Caſtopalaus de Legibus. punc. 23. n. 15. & alij arbitrantur; ex vi illius authoritatiæ convocationis ſummum Pontificem poteſtatis ſuæ de univerſali Eccleſiã per leges obligandã delegationem non in tantum facere, quin pro tali obligatione introducendã, opus adhuc ſit approbatione Pontificiã, eò vel maximè, quòd omnia Concilia Generalia ſoleant à Summo Pontifice poſtulare Decretorum ſuorum confirmationem, veluti à Concilio quoque Tridentino ſeſſ. 25. in fine factum conſtat. Unde videtur evinci, quòd ipſamet etiam Concilia Generalia judicent, leges ſuas, ad obligationem toti Eccleſiæ inducendam, indigere adhuc approbatione Pontificiã.

3. De Concilio authoritate Papæ congregato, poſſet moveri difficultas; An ipſi per ſummum Pontificem poſſet fieri talis delegatio juridiſtinctionis ſuæ Pontificiæ, ut vi talis delegationis leges quæcumque ſtatuant, eo ipſo abſque ulteriori Pontificis approbatione ligarent univerſalem Eccleſiam? In quo equidem affirmat Salas de Legib. diſp. 8. ſect. 19. n. 92. Econtra negat Suarez cit. lib. 4. cap. 6. in fine, eò quòd leges Canonice obligantes totam Eccleſiam, proficiſci debeant à poteſtate, quæ in rebus ad mores pertinentibus errare non poſſit. Hæc autem poteſtas pendens à ſpeciali Spiritùs ſancti directione Pontifici promiſã, æquè non eſt delegabilis, atque poteſtas articulos fidei definiendi delegari non poſſit. Verùm Caſtopalaus cit. punc. 23. n. 30. videtur optimè diſtinxiſſe. Aliæ enim ſunt leges, quæ non tam ſunt poſitivæ conſtitutiones, quàm definitiones fidei, & conſiſtiones ex principijs tum revelatis, tum naturalibus deductæ: cujuſmodi cenſetur eſſe lex prohibens matrimonia evnuchorum, bigamiam, coitum vagum, mutuum dare ſub uluris, & fortè præſcriptionem rei malã fide poſſeſſæ. At eo ipſo, quòd aſſiſtentia Spiritùs ſancti ad ejuſmodi leges requiſita delegari nequeat, ſequitur, neque poteſtatem leges ejuſmodi ferendi eſſe à Pontifice delegabilem. Aliæ proinde leges ſunt per modum poſitivæ conſtitutionis, non niſi

remotè ad salutem pertinentes, utpote quibus etiam non existentibus, salus obtineri posset, cujusmodi v. g. sunt leges statuentes peculiaria quædam jejunia, seu beneficia acquirendi modum, vel accidentarias missæ sacrificij ceremonias. In his autem, cum non sit opus infallibili Spiritûs sancti assistentiâ, videtur omninò, potestatem legislativam esse delegabilem.

4. Denique Concilium Generale potest esse congregatum vel deficiente Summo Pontifice, utpote in hæresin lapsò, atque adeò auctoritate suâ, (quæ non nisi Capiti, atque adeò membro Ecclesiæ per Christum concessa est) destituito, vel schismate, ratione cujus de legitimo Papâ dubitatur, interveniente. In quibus adeò casibus ex ipso jure naturali, ne scilicet Ecclesia omni remedio videatur destituta, posse Concilium taliter congregatum, condere leges Ecclesiæ gubernationi pro illo statu necessarias, non tamen perpetuò, nisi postea per summum Pontificem approbentur, pro universali Ecclesiâ duraturas, Suarez citatus n. 4. & ex ipso Castropalaus n. 16. probant ex eo, quòd non alia tunc sit Concilio potestas, nisi quæ ex jure Divino naturali in quolibet Corpore Mystico consequitur, ut supremo Capite deficiente, possit se gubernare, ac tueri per particulares in unum Corpus unitos principes: ejusmodi verò potestas sit restricta ad talem necessitatis statum.

5. Quos singulos Concilij Universalis status in subsequentiis pro rei exigentiâ examinabimus, unicè hic expendi statûs secundæ triplicem difficultatem, quæ in eo se tenet; Vtrum Concilio Generali per auctoritatem Pontificiam legitime congregato, atque per hujus Pontificij, vicarium Christi nomen præferentis characteris concursum solennizato, competat specialis prærogativa, ex qua obtineat quandam supra Pontificem seu majoritatis, seu superioritatis speciem? Sive; An Concilium Romani Pontificis auctoritate congregatum, sicq. in primariâ sui apertione Christi Vicario characterè insignitum, ex tunc habeat immediatam à Christo auctoritatem, in vi cujus ex se ipso, absque auctoritate Pontificiæ concursu, reputari possit Oecumenicum, nec adeò ad solius Pontificis voluntatem dissolvi amplius valeat? Vel? Vtrum Concilium taliter congregatum, eatenus sit representans universam Ecclesiam, ut Papa non debeat, vel etiam possit dici Caput illius?

S. II.

Referuntur sententiæ, & argumenta Adversariorum cum congruis Doctorum nobiscum sententium ad ea responsionibus, & aliquali super illis reflexione.

ARGUMENTUM I.

6. AD rei hujus accuratorem elucidationem, operæpretium videtur, primo loco in partem adversæ favorem proferre in medium, quæ ad præsens institutum agitabantur in sacro

Oecumenico Tridentino Concilio; prout videre est apud Pallavicinum lib. 19. ejusdem hist. cap. 14. n. 5. cap. 15. n. 3. Nempe pro subsequenti sessione 23. inter alios de Ordinis sacramentorum Canones, octavus fuerat in hunc modum expressus: *Anathema sit, si quis dixerit, B. Petrum per institutionem Christi non fuisse primum inter Apostolos, & ejus Vicarium in terra; vel necesse non esse, ut sit in Ecclesia unus Pontifex Petri Successor, eiq. æqualis in auctoritate regiminis, atque in Romana Sede legitimos ejus Successores ad hoc usque tempus non habuisse jus Principatus in Ecclesia, nec fuisse Patres, Pastores, Doctores omnium Christianorum, nec ipsi traditam à Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem pascendi, regendi, & gubernandi Ecclesiam Universalem.* In hæc Canonis notiam Episcopi, ac Theologi Galli improbabant, quòd diceretur: *Romanum Pontificem esse Petro æqualem in auctoritate regendi:* quippe cum Apostolus iste potuerit aliqua conficere, v. g. libros Canonicos distare, quæ Successoribus ipsius non fuerunt concessa. Vellicabat etiam animos Gallorum, ne ullam sinerent irrepere voculam, quæ officeret propositioni, quam Ferrerius Galliæ Regis Orator coram Legatis Pontificijs quasi per certissimo principio ponebat: *Concilium nempe supra Romanum Pontificem esse: Religionem & Gallicanam Ecclesiam non modò id sentire, sed profiteri, & jurejurando affirmare tanquam articulum necessarium; idque jure optimo ex Concilij Constantiensis auctoritate.* Præscribi quidem sibi in mandatis Regijs, ne hujusmodi controversiam excitarent, sed simul, ne sinerent liberum aditum cuilibet verbo, quod illi ipsorum Religioni opponeretur.

Hinc Seripandus Legatus Pontificius ad Ferrerium conversus, dixit: allatum ab illo fundamentum Synodi Constantiensis haud solidum esse: id temporis certum Pontificem non extitisse, atque hinc ad schisma sedandum, opus fuisse, ut declaratio ad Synodum pertineret, adeoque, ut illa præset cunctis illis Pontificibus litigiosis. At in præsentia vivere inter Catholicos supremum Pontificem certum, legitimum, atque indubitatum, cui universa Ecclesia subdebatur. Varijs exinde modis per litteras Pontificias Româ allatas propositis, ad componenda cum exteris nationibus dissidia, videbantur cuncta haud difficulter perfici posse, unico excepto, nimirum ne concederetur Pontifici, quod à Florentina Synodo ipsi tribuebatur, hoc est, illi deberi *Universalis Ecclesiæ regimen.* Iniquissimè id negari, reponebatur, quando etiam ante eam Synodum in eo cognoverat alia Synodus Oecumenica, in Gallia Lugduni celebrata: & quando apparebat in vetustissimis diplomatibus præsens consuetudo appellandi Romanum Pontificem *Episcopum Ecclesiæ Catholice*, quod tantum sonat, quantum *Universalis:* quin etiam, quando ritus est à Cæsare usurpatus, cum ad Pontificem scribit, ut apponat inscriptioni: *Ad Romanum Pontificem Universalis Ecclesiæ.* Verumtamen addebatur in ijs litteris, ne cum alieni animi duritie deceretur, posse loco dictarum vocum hanc poni, *Regere universam*

Dokimi

Domini gregem, quo pacto loquitur Innocentius IV. Cap. 5. De schismate. lib. 6. Decretalium: aut etiam posse illic relinquere simplicem vocem Ecclesie Dei, omisâ Vniuersalis, dummodò alia quæpiam vox mutaretur ex usurpatis à Concilio Florentino, nec in hac tantummodò mutatio deprehenderetur.

Multis hanc in rem actitatis, teste Pallavino *cit. historie Trid. lib. 21. cap. 12.* propositum fuit, quòd in Pontifice esset potestas *pasfendi cunctas Christi oves*: sed vox illa *cunctas* videbatur importare sensum *distributivum*, non *collectivum*, cum significet unamquamque ovem, non gregem integrum, quæ cocentem in unum. Actum propterea fuit de adiciendis Canonis *super Summorum Pontificum auctoritate* illis verbis: *Vniuersales Ecclesie Pastores*, desumptis ex Concilio Lugdunensi, adeoque maioris apud Gallos auctoritatis, maxime, quòd legebatur, hoc ipsum Concilium adductum à Basileensi: & loco particulæ *Oves Christi*, cogitatum est de voce *collectivâ*, hoc est, *Gregem Domini*, quemadmodum pro locutione Innocentij IV. censuerat Pius, ad Legatos scribens, prætereaque exoptans, ut exprimeretur: *Petram accepisse à Christo plenitudinem potestatis.*

Aliud exemplar exhibuerant Præfules Galli, quo volebant, ut Pontifex appellaretur *Rektor non Vniuersalis Ecclesie, sed Ecclesie Catholice*. Quæ vox tamen videretur idem valere, à compluribus tamen repudiabatur tanquam dubia, quando nomen *Catholici* aptum etiam est ad significandum *fidelem*, adeoque omnis Fidelium Episcopus dici quodammodò potest *Episcopus Ecclesie Catholice*, quemadmodum in quinta Synodo Generali Augustinus dicebatur *Episcopus Ecclesie Catholice*. Et S. Cyprianus legitur, voluisse, ut hæretici in Ecclesie sinu recepti, Cornelium non solum confiterentur Pastorem *Ecclesie Catholice*, sed cum ista explicatione, id est, *Vniuersalis*, quòd scilicet hoc posterius vocabulum auferret quandam dubitationem prioris. Et ideo videtur in Synodo Lugdunensi attributum Romano Pontifici epitheton *Vniuersalis*. Quòd si idem utrâque *Catholici* & *Vniuersalis* voce significaretur, quemadmodum Galli dicebant, cur earum utralibet æquè non admitteretur? Tamen existimabatur, posse temperamentum capi, si diceretur *Pontifex totius Ecclesie Catholice*. Et sanè complures auctores erant, ut etiam absque addito acciperetur vox illa *Catholice*, quippe quæ extat in symbolo, quæque propterea usurpatur à Summis Pontificibus in solennibus ipsorum subscriptionibus, adeoque ubi illi voci non acquiescerent, quodammodò se in his detrimentum passos laterentur. Sed contra reponebatur, plus quæri claritatis, postquam recentes hæreses conatæ sunt peruersis interpretationibus obsecrare antiquæ Scripturæ, Ecclesie quæ vocabula. Hinc namque necessitatem ortam esse, non solum novas in Concilijs definitiones edendi, sed interdum voces symbolo adiciendi.

10. Dum omni studio dabatur opera, ut ex-

emplar propositum per voces cunctis acceptas conficeretur, Nuntius improvisus Cardinalis Lotharingi ad Legatos delatus, ipsos ab opere distraxit: *A se suam illam ideam fuisse propositam Gallis Episcopis, & dum confidebat, eos uniuersè illi assensuros, in pluribus repugnantiam ineluctabilem fuisse offensam, se præstò esse ad eam per se subscribendam, sed absque spe, ut à Synodo comprobaretur.* Hoc Nuntio spes omnis in Legatis evanuit, ut ulla reperiretur ratio, quæ cunctis satisfaceret in memoratis quæstionibus de Summi Pontificis præcipuè auctoritate. Quamobrem in privato ipsorum cœtu, mutato proposito actum est de novo in eundem consilio, & in hanc sententiam convenerunt, restrictiores Canones esse formandos, in quibus ommitteretur, quidquid ad controversos articulos attinebat, adeò, ut nihil cuiquam recusandum, sed tantummodò desiderandum aliquid appareret. Hæc ratione sperandum communem Patrum consensum, qui post tantam diuturnam contentionem neutri sperantes adversarios aut ad se adductum, aut à se separatum iri, nollent à dubio clarum impediri.

Ex qua Actorum serie videtur pro parte adversâ sequens concludi posse argumentum; ipsomet etiam Pontificis Legatos in casu dubij Pontificis concessisse Concilio super eo superioritatem. At hæc, oportet, ut habeant fundamentum ex sacris Litteris; vix autem ostendi potest ex harum verbis, quæ statuunt de Concilio, continere aliquam vocem ad casum dubij Pontificis restrictivam, quòd minus erga Pontificem, præcipuè facinorosum, locus esse posset correctoriæ Concilij virgæ etiam *coercitivæ*. Deinde ipsomet Pontificem Pium II. ejusque Legatos, unâ cum toto Patrum cœtu, censuisse dissimulandum super illis quæstionibus de superioritate Concilij supra Papam, & an Pontifex dicendus esset *Vniuersalis Ecclesie*, dum sub hac voce videretur Papæ attribuenda majoritas erga Universalem Ecclesiam, atque adeò erga Concilium, Universalem Ecclesiam representans. Hæc autem dissimulatio à motâ illâ quæstione ultra centum jam annos progressa, an non facit argumentum, quòd sententia superioritatem Concilij supra Papam adstruens, saltem non pugnet cum fide, seu sacris Litteris? Quomodo enim aliàs tanto tempore tollerari potuisset? Cur ergo, dum ea propositio hodie asseritur à Clero Gallicano, tantopere commoveretur Romana Curia, & non potius Patrum Concilij Tridentini amplectitur consilium de eâ dissimulandâ?

Responsio.

13. Quando Papa est dubius, nempe in schisma, te creatus, dum constare non potest, quis ex pluribus electis sit legitimus, posse Concilium Generale super eo ferre iudicium, est casus expressè definitus in Concilio Constantiensi *sess. 4. & 5.* Cujus definitionis adfertur ratio, quòd tunc Concilium non exerceat potestatem in Papæ auctoritatem, sed in eum, quem credit, non esse Papam; nam dubius Papa, de quo non

non constat, pro nullo habetur, cum in Jure sint paria non esse, & non apparere. *Lege Duo sunt Titij. 30. ff. De testament. Tit. Leg. In lege. 77. ff. De contrahenda emptione. Leg. Omnia. 32. §. Species. ff. De legat. 2.*

13. Deinde cur Patres Concilij Tridentini cum Pontificijs Legatis, imò ipsomet Papà dissimulârint circa eas de Romano Pontifice quæstiones, specialis intervenerat ratio: tum quòd sacra Synodus unicè fuerit pro tunc intenta ad Neotericorum hæreses notandas, fideique adversus istas decreta & Canones edendos, abstrahendo à quibuscunque inter Catholicos controversijs, fidei etiam materiam, hætenus tamen indecisam, concernentibus: tum quòd Galli seu Præsules, seu Oratores æquè habuerint Regis sui mandatum, abstrahendi à quæstione superioritatis Concilij erga Papam, dum opportunum haud fuerat, tales inter Catholicos moveri contentiones, ex quibus hæretici, quibus eo tempore superabundabat Gallia, plausum sibi adversus sacram Synodum facile conciliassent. Quæ proinde dissimulatio æquè nullum præbet Gallorum sententiæ qualicumque firmitatis argumentum, atque innumeræ aliæ quæstiones de quapiam fidei veritate inter Catholicos Doctores motæ, dum indecisæ in suo controverso statu relinquuntur ab Ecclesia, ex hujus tolerantia nullum profusus alicujus roboris momentum recipiunt. Quod tantò magis locum habet circa illam Gallorum sententiam, quantò major, ac specialior suberat ratio dissimulandi ad tempus magis opportunum, vel ex variatione circumstantiarum causa magis urgens quæstionis hujusmodi decisionem. Enimverò cum Clerus Gallicanus, ubi Gallia Regnum ab hæresi Calviniana, seu Hugonotica se expurgatum cernere cœpit, illam sententiam tantà cum solennitate in cœtu Episcoporum, sub Regio etiam edicto, firmavit, & promulgari fecit, num tutum jam sit, ex parte sacræ Curie Romanæ dissimulare, & non potiùs rei momentum ex solidis fidei fundamentis expendere?

Reflexio.

14. Verum equidem est, quòd Ecclesiæ ratio substantialis ex ipsamet Christi Domini, eam ceu corpus quoddam Hierarchicum instituentis ordinatione, exigat Caput visibile, de quo cunctis fidelibus secundum prudentialem credibilitatis evidentiam constaret, esse legitimum Petri successorem, Christi quæ adeò vicarium, & Pastorem Oecumenicum. Cujus proinde credibilitatis, secundum supernaturalem prudentiæ evidentiam practicam visibilis fundamento, sub statu dubij Papæ intrà Ecclesiam sublato, patitur ista gravissimam violentiam, à qua se meritò vindicare valeat, consulendo sibi de certitudine Pastoris Oecumenici. In quo adeò statu nequaquam agitur adversus Papæ autoritatem, sed pro hac potiùs intrà Ecclesiam certificandà, meritò ex toto Christiano orbe convocatur Concilium Generale, quòd supra equimodi dubium Papam eatenus obtinet autoritatem, quatenus character Pontificiæ præminentie

tunc circa ipsius personam respectu Universalis Ecclesiæ est in statu suspensivo & abstractivo, minimè adeò per tale Concilium attingi potente. At dum certus est Pontifex, nequit contra istum procedi, nisi tangatur ejusdem Oecumenica, cunctis Christi fidelibus supereminens autoritas, perinde ac læsæ Majestatis reus esset quicumque Gallici Regni Convëntus judicium sibi arrogans supra personam Regis, cujus est indubitata suprema, nulla adeò Regni sui tribunali subjecta, potestas Regia. Ea igitur inter statum dubij ac certi Pontificis meritò adstruenda est differentia, ut, quando habetur convincens evidentia prudentialis de Petri legitimo successore, ipsamet sacra Litteræ ejus supream præminentiam à severantes prohibeant, ne Concilium possit ullam superiorem prætereendere superioritatem; at ubi deficit ea de legitima successione prudentialis credibilitatis evidentia, ex præactis sacris Litteris nequaquam potest in tali Papa dubio haberi ratio præminentie per Christum sancitæ: sicquæ adeò Concilio Generali incumbit, super ejus certificatione facere judicium, indeque Ecclesiæ sanctæ prospicere de certo Capite, ac Pastore Oecumenico.

ARGUMENTUM II.

Adversariorum.

Præcipuum pro Concilij supra Papam superioritate fundamentum ex parte adversa desumitur ex *Matthæi 18. capite* ubi sic habetur: *Si peccaverit in te frater tuus, vade, & corripue eum inter te, & ipsum solum, si te audierit, lucratus es fratrem tuum, si autem te non audierit, adhibe adhuc tecum unum vel duos: quòd si non audierit eos, dic Ecclesiæ, si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus: Amen dico vobis: quæcunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in cælis, & quæcunque solveritis super terram, erunt soluta & in cælis.* Ex quo proinde sacro textu tale formatur argumentum. Ecce! Hic Christus Apostolos, eorumque Successores alloquitur, à quibus vult Christianos incorrigibiles Ecclesiæ denunciari, ab eaque damnatos, ad nullum alium judicem remittit. Vult ergo Christus, ultimum esse tribunal Ecclesiæ, & a Petro ad Ecclesiam, tanquam majoris potestatis judicem provocari. Et ita hunc locum videtur intellexisse S. Gregorius *lib. 4. epist. 38. Nicolaus 1. in Cap. Præcipue. 11. q. 3.* qui duo Summi Pontifices, sibi non obtemperantes, Ecclesiæ se delaturos minantur. Majus ergo Ecclesiæ judicium esse, quàm suum, agnoscunt.

Responsio.

Author *Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 15. n. 1.* respondet, hoc *Matthæi* loco velut præcipuo fundamento niti Adversarios. Sed tam infirmum esse argumentum inde petitum, ut vel hoc maximè prodant causæ, quam defendunt, imbecillitatem, dum tantæ molis quæstionem imponunt ærenæ. Inprimis namque nullus est hic sermo de Petro, ejusque successoribus, & tamen de his quærimus. Quamvis enim Christus

stus ad Apostolos in communi loquatur, quis nescit, generali locutione casus speciali notâ dignos, & privilegiatos non includi? Deinde nomine Ecclesiæ, cui jubet obstinatos denuntiari, intelligit Christus eos omnes, quibus ligandi & solvendi, puniendique potestas concessa est; uti patet tum ex sine denuntiationis, qui est correctio: tum ex adjunctâ illâ causali: *Quicumque alligaveritis super terram &c.* Certum est autem, potestatem ligandi, solvendiq; non tantum ad Concilium Universale, sed etiam ad Episcopos, aliosque Ecclesiæ Prælatos pertinere. Si nomine Ecclesiæ Concilium intelligas, oportebit, quoties Christianus furto, adulterio, homicidio peccat, Concilium Generale cogi, ut illic delinquentis causa ventiletur, quo nihil dici potest absurdius, impossibilius, magisque ab omnium Ecclesiarum more alienum; quod tamen dicendum est, si Christus eo loco Concilium intelligat.

17. Sed demus, Concilium Universale intelligi, non tamen sine suo Capite, nec à Pontifice separatum, de quo solum disputamus, an supra Pontificem tolli possit? Deinde observandum est, Christum dixisse: *Si peccaverit in te frater tuus &c.* ut ostenderet, sermonem non esse de Summo Ecclesiæ Patre & Pastore, qualis est Romanus Pontifex. Legimus ergo sensus est: *Si peccaverit in te frater tuus &c.* ut que secretæ & fraternæ tuæ admonitioni non acquiescat, dic Ecclesiæ, id est, Pastori proprio, qui Ecclesiæ præest; uti explicat S. Chrysostomus *hom. 61. in Matth. S. Thomas in 4. dist. 19. & 22. q. 24.* Albertus Magnus in *Matth. 18.* Innocentius III. in *Cap. Novit. De judicijs.* Theophylactus, Euthymius, & alij passim. Ipse enim Prælati, cum agit non ut privata, sed publica persona, utiturque potestate Ecclesiasticâ, vulgari, & jam notâ phrasi vocatur Ecclesia, quia hanc repræsentat. Et patuit etiam exemplo Gregorij Magni, qui minatus Joanni Constantinopolitano, nisi titulo *Universalis Patriarchæ* abstineret, se illum Ecclesiæ Universali denuntiaturum, sine tamen Concilio universali auctoritate Papali compefecit, & censuris obstrinxit *lib. epist. 30. & 31.* male ergo & contra regulas artis Concilium Papæ anteponunt Advertiserij eo Scripturæ textu, qui nec de Concilio loquitur, nec de Papa, sed de casu omnino alio & disparato.

18. Demus tamen, in hoc Evangelij loco esse sermonem de Papa & Concilio universali, etiam ut Papæ opposito, nihil aliud sequitur, quam Papam publicè criminofum posse ad Concilium & Ecclesiam deferri, de remedijs illum emendandi, cohibendique agitari: eumque admoneri, rogari, & si Ecclesiæ infestus sit, etiam jure defensionis coerceri: quæ si omnia facta sint, & incassum cedant, Deo tandem res committenda, cui Ecclesiæ cura est, & quam inter tot persequentium procellas, & priora sub persecutionibus malorum Pontifici exempla agitari quidem permisit, numquam tamen mergi, opprimi que: neque enim nobis timendum est, id eventurum, quod nunquam evenit, & quod Christus promisit, numquam, ut eveniat, passurum: essetque impi-

um, cogitare, Ecclesiam propterea, eoque casu sine auxilio esse, cum à solo Deo auxilium exspectat; ibi enim maxime parata est, & velut in procinctu Divina custodia, ubi deficit humana: & hoc maxime verum est in supremis Reipublicæ Capitibus; quorum delicta suæ tantum virgæ subjecit, nec voluit subditorum arbitrio & pœnis committi, ne pejus esset malo remedium, obtentu justitiæ malevolorum calumnijs, invidiæ, & affectuum impotentia expositâ Principis Majestate. Et ita praxis Ecclesiæ semper obtinuit: quam vis enim Marcellini, Sixti III. Symmachi, Leonis III. Damasi, Leonis IV. aliorumque Pontificum delicta fuerint ad Synodos delata, nunquam tamè in eos sententiæ dictæ sunt. Imò in Synodo Oecumenica VIII. lato hoc Canone definitum est: *Posse quidem Synodum Universalem cum convenienti reverentiâ quamlibet quæstionem de Romana Sede exortam audire, & in ea proficere, non tamen audacter sententiam in Romanum Pontificem dicere.* Vide tomum III. Concil. in *Actis VIII. Synodi. Platinam in Marcellino, in Sixto III. Symmacho, Leone III. & IV. Damaso &c.* Item *Cap. Nunquam autem, dist. 21. Cap. Nos si incompetenter. 2. q. 7. Cap. Audistis. 2. q. 5. & Cap. Mandastis. eodem.* Ubi animadvertere licet, Pontifices aliquot innocentia suæ purgandæ causâ, & ut calumnias sibi affictas palam detegerent, Synodorum etiam particularium judicio discretivo, & velut arbitrario, non tamen coactivo, quod non poterant, se submisisse.

Reflexio.

19. Verissimum est, sub illo sacro Evangelicæ coercionis textu, Ecclesiæ nomine intelligi quoscunque habentes characterem Ecclesiæ repræsentativum. Sub hoc namque characterem tum denuntiatio fit Ecclesiæ, tum correctio inde secuta reducitur in Ecclesiam. At ejusmodi character Ecclesiæ repræsentativus in Prælatis eatenus importat partem solitudinis Pastoralis tum in Episcopali, Sacerdotalive characterem radicatæ, tum in ordine ad actus jurisdictionales, ex Pontificæ Apostolicæ potestatis plenitudine derivatæ, ut, quidquid intrâ spheram sibi ab Ecclesia præscriptam peragat Prælati Ecclesiasticus, totum id reducatur in Ecclesiam. A fortiori igitur, illo sacro textu Evangelico continetur Romanus Pontifex, qui secundum S. Augustinum totius Ecclesiæ figuram gerens, quoad virtutem Capitis, seu vicariæ Christi auctoritatis, est supereminenter repræsentativus Ecclesiæ. Quidni ergo Concilium Oecumenicum ex Capite & membris Hierarchicis, Ecclesiam repræsentantibus coadunatum dixerimus, esse Ecclesiam Universalem, de qua Christus *cit. Matth. 18. cap.* pronuntiavit: *ut quisquis illam non audierit, instar Ethnici & publicani habendus sit?* Christus Dominus hanc Ecclesiæ auctoritatem coercitivam, vel maxime formidabilem pronuntiavit versu subsequenti: *Amen dico vobis, inquit, quidquid ligaveritis super terram, erit ligatum & in calis, & quidquid solveritis super terram, erit solutum & in calis.* Hoc Christi pronuntiatum

tatum, numquid Apostolos etiam distributivè sumptos attingebat? Et quidem duplici modo, tum quoad Apostolicæ autoritatis delegationem personalem, cum ipsorum in terris peregrinantium vitâ extinctam, tum quoad Episcopalem jurisdictionem in caractere Ordinis radicatam, ac in sui exercitio ex Apostolicæ potestatis in Petri Successore perpetuæ plenitudine dependentem. Numquid verò idem textus Evangelicus Apostolos etiam collectivè sumptos, quâ Ecclesiam Dei modo altiori repræsentantes, cum ordine etiam ad perpetuum Ecclesiæ statum completitur? Ea posteriora de illimitatâ ligandi & solvendi potestate ad Apostolos directâ Evangelij verba ita combinantur cum præcedentibus, ut ex vi quasi causalis connexionis, illa ipsissima Apostolis promissa ligandi & solvendi autoritas indefinita reducat in Ecclesiam, cujus status noscitur esse perpetuus. Hæc autem perpetuitas non subsistit quoad Apostolicam in cæteris, præter Petrum, Apostolis solummodo delegatam potestatem. Oportet igitur, ut Apostolicæ illius autoritatis cunctis Apostolis re-promissæ perpetuitas referatur ad Apostolos collectivè sumptos, quâ universam Ecclesiam in Concilio Oecumenico repræsentantes. An non igitur dicendum videtur, licet Episcopi distributivè spectati, Apostolorum successores non sint, nisi quoad characterem Episcopalem, Pastoralisque jurisdictionis solummodo radicem, in sui exercitio, actualisque potestatis concessione dependentem ex Papæ concessione, attamen Episcopos collectivè sumptos, nempe in Concilio Oecumenico aggregatos, sublimiori quodam modo esse Apostolorum Successores quoad Apostolicæ, nempe illimitatæ, ad ligandum & solvendum potestatis communionem? Hujus igitur quæsitum punctum, cum suis præsentis difficultatis centrum tangentibus consecrarijs, per sequentes conclusiones accuratiori stylo discutendum hæc suscipimus.

CONCLUSIO I.

20. PRO indubitato principio ponendum est, quod præadductus *Matthæi 18. à versu 17. usque ad versum 20.* exaratus textus Evangelicus accipiendus sit de Concilio Oecumenico.

Explicatur, argumenti exordium defumendo ex versu 20. in quo Christus pronuntiauit: *Vbi duo, vel tres in nomine suo fuerint congregati, se in medio eorum fore.* Quis autem Catholicorum neget, hoc Domini verbum procedere de Concilio in nomine Christi, id est, (uti superius ostensum fuit) vicariâ eius autoritate aggregato. At versus iste continet causalem particulam *Enim*, in vi cujus combinatur cum proximè præcedente verbo, quo idem Christus asseveravit: *Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamcumque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in cælis est.* Ipsissimus verò hic versus Evangelicus in vi particulæ *Iterum* refertur ad Apostolos, quibus Christus proximè præcedenti ver-

su 18. dixerat: *Amen dico vobis: quæcumque alligaveritis, & quæcumque solveritis super terram, erunt vel ligata, vel soluta in cælis.* Hæc verò indefinita ligandi & solvendi potestas non potest non esse Apostolica, in uno Petro singulariter spectato, ex vi promissionis Christi *Matthæi 16. factæ*, per successionis ordinem proroganda. Quare hujusmodi Apostolicæ autoritatis *Matthæi 18. promissa* prærogativa, in cæteris Apostolis non nisi collectivè sumptis, atque aded in Concilio aggregandis, dici potest perpetua: quippe cum isthæc solvendi & ligandi potestas indefinita, Apostolis universis per Christum destinata, noscatur ex proximè præcedentis *decimi septimi* versus sacro contextu habere connexionem cum Ecclesia, quæ ut sic dicitur tum collectionem eorum, quibus est à Christo concessa solvendi potestas, tum perpetuitatem statûs ad sæculi usque finem duraturi. Illa proinde Apostolis *universim ac collectivè*, quâ unam Ecclesiam repræsentantibus, atque aded in Concilio Oecumenico aggregandis promissa potestas, eatenus est perpetua, ut, quoties sit collectio illorum, qui de ea solvendi potestate communicant, in tali congregatione, seu Concilio, per vicariam Christi autoritatem convocato, Christi quæ aded nominis characterem præferente, ultra Petri, ejusque Successorum propriam solvendi potestatem Apostolicam, sacro ejusmodi Cætui, quâ Universam Ecclesiam plenè repræsentanti, competat insuper peculiaris quæpiam solvendi & ligandi potestas Apostolica, *immediatè* à Christo eidem impetrata.

Objectio I.

Dices. Si Apostolis, eorumque hæc in parte Successoribus, nempe Episcopis in Concilio, ex Vicaria Christi autoritate coadunato, indeque Oecumenico, competat *indefinita* solvendi & ligandi potestas, distincta à Petri, ejusque Successorum, solvendi autoritate, ac secundum Christi verba sit æquè *indefinita*, illi omnino compar, fore consequens, quod, ubi Concilium fuit nomine Christi Vicario congregatum, possit jam ex seipso decernere ac definire independentè à concursu illius Petro, ejusque Successoribus singulariter concessæ autoritatis Oecumenicæ. Unde rursus sequitur, quod oporteat quidem, ut Concilium sit Oecumenicum, esse aggregatum in nomine Christi, nempe vicaria Christi autoritate: qui character antecedenter ad Concilij convocationem in nullo alio, quam Summo Pontifice, Petri legitimo Successore subsistens, omnino necessarius est, ut Concilium in prima sui aggregatione sit legitimum, ac Oecumenicum: attamen ubi jam existeret Synodus tali modo coadunata, sicque character Oecumenico insignita, ex tunc ex se ipsa *immediatè* à Christo eatenus obtineret autoritatem Oecumenicam solvendi ac ligandi, ut autoritate haud minor esset talis Synodus, quam Pontifex Maximus, nec aded per hunc dissolvi jam posset, dissentiente Concilio, indeque quicquid statueret, habiturum vim &

authoritatem decreti Oecumenici. At hoc nullatenus esse concedendum, siquidem hinc sequeretur, Synodum Basiliensem non potuisse dissolvi ab Eugenio IV. atque adeo justè, huic talem dissolutionem indicenti, resistisse Synodum, utpote quæ ex seipsa jam obtinuerat illam Apostolis *collectim* sumptis, seu in Synodo legitime aggregatis, promissam *indefinitam*, adeoque Apostolicam, solvendi & ligandi auctoritatem, sub quâ, ceu caractere Oecumenico, Synodus illa jam independenter à concursu Oecumenicæ Petro, ejusque Successori concessa, auctoritatis erat verè Oecumenica. Rursus inde sequi, potuisse Concilium vi illius characteris Apostolici, ubi pro tempore cogitaret sui solutionem, in futurum tempus à se determinatum, ex eadem auctoritate Apostolicâ indicere novum Concilium Oecumenicum, quin Papæ auctoritas Oecumenica ad talis Concilij convocationem concurrere deberet: quippe cum indicio Synodi taliter facta, atque adeo prima etiam ejusdem coadunatio jam obtineret characterem Apostolicum, sub quo, uti ex *Actis cap. 5.* patet, portatur nomen Christi, & in sui tam exordio, quàm progressu insignitum extaret eâ Apostolicâ, cunctis collectis Apostolis pro perpetuo Ecclesiæ statu, adeoque ipsorum quoque Successoribus, per Christum promissâ, & ab eo *immediatè* collatâ auctoritate, Vicarium Christi nomen præferente. Hæc igitur, cum nequaquam sint consentanea sacræ Ecclesiæ praxi, sintque prorsus aliena à præminentiâ Sedis Apostolicæ, imò cum hinc statueretur quasi duplex Sedes Apostolica, altera in Concilio Oecumenico, altera extra Concilium soli Petro, ejusque Successori legitimo concessa. Idcirco principia *superius* posita, ex quibus profluunt ejusmodi consequentiæ prorsus execrandæ, nullatenus videntur admittendæ.

Responsio.

21. Præsupposita principia deduci ex sacris Literis, si sacrarum contextuum debita inter se collatio fiat, ex *superius* dictis manifestum extat. Haudquaquam igitur ab eis recedendum est, sed conandum, ut illorum sacrarum contextuum profundior intelligentia, per argumentationem Theologicam inde eatur. Pro indubitato igitur principio præsupponendum est, illa Christi Domini verba: *Amen dico vobis: quæcumque ligaveritis, & solveritis super terram, erunt ligata, & soluta in cælis; connecti cum proximè præcedentibus: Dic Ecclesiæ, & si Ecclesiam non audierit, erit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* At rursus pro certo principio tenendum est, quòd Ecclesia *absolutè* sumpta, importet Ecclesiam Universalem, à Christo elevatam ad statum Corporis Hierarchici, constantis ex Capite, nempe Summo Pontifice Petri Successore, & membris, nempe Apostolis, eorumque successoribus. Quemadmodum autem Corpus humanum nequit subsistere ex Capite ac membris *sigillatim* spectatis, sed quâ inter se unitis: sic neque istud corpus Hierarchicum, Ecclesiæ Uni-

versæ representativum, in suo perfecto statu consideratum, est intelligibile, nisi quatenus Caput cum membris Hierarchicis non jam *divisim*, sed *collectim* sumptis, est unitum. Ex eo quidem, quòd pars, quidquid est, totius est, fit consequens, ordinari ac reduci ad totum, quidquid parti convenit. Et hinc, si peccans denunciatur vel Episcopo, vel etiam Papæ, atque ab hoc fiat correctio, sequitur manifestè, tunc & denuntiationem Ecclesiæ, & correctionem ab Ecclesia fieri: nihilominus quia in illo sacro textu *absolutè ac simpliciter* fit per Christum mentio Ecclesiæ, oportet, sub hac *principaliter* intelligi totum Corpus Ecclesiæ Hierarchicum, quâ unitum in Concilio Oecumenico, tamen sub eodem Ecclesiæ nomine *reductivè* intelligantur & Caput & membra Ecclesiæ etiam *sigillatim ac divisim* sumpta. At eo ipso, quòd sacer ille contextus, de Apostolicâ solvendi potestatis plenitudine pronuntians, connectatur cum versu proximè præcedenti, in quo est sermo de Ecclesiâ *simpliciter, & absolutè* sumptis, quatenus est Corpus Hierarchicum ex Capite ac membris Hierarchicis non jam *divisim* spectatis, sed quâ unitis, atque adeo in Concilio Oecumenico coadunatis *substantialiter* constitutum: idcirco illa *indefinita* ligandi auctoritas Apostolica, per Christum promissâ cum ordine ad Ecclesiæ statum, ex ipsamet Christi Domini institutione, perpetuum in Apostolorum Successoribus nullatenus locum habere potest, nisi quatenus constituunt unum Corpus Hierarchicum Ecclesiæ, *substantialiter* constans ex Capite Petri Successore, reliquisque Hierarchicis membris, Episcopis ac Ecclesiæ Prælati, non quâ *sigillatim* sumptis, sed quâ unitis in uno Concilij Corpore Hierarchico, ut sic perfectè, ac plenè representante universam Ecclesiam, sicque Ecclesiæ Hierarchicæ nomen non *participativè* duntaxat, vel sub præcisâ Capitalis potestatis plenitudine, sed *absolutè, perfectè, ac simpliciter* obtinente. Est autem indubitata veritatis principium, quod Christus promisit Apostolis *collectim* sumptis, & quâ Ecclesiam Universalem in uno Corpore Hierarchico representantibus, sicque adeo in Concilio Oecumenico inter se, & cum Capite unitis, id nullatenus habere locum extra statum talis unionis, seu in Concilio Oecumenico coadunationis: quemadmodum singula quidem humani corporis membra sunt organa diversa ad varias functiones per naturam ordinata, nullam tamen exercere valent operationem vitalem, nisi quâ unita manent in uno corpore humano. Cum igitur præcæta auctoritas Apostolica, quâ ad perpetuum Ecclesiæ statum relata, ex Christi Domini ordinatione non aliter competat Apostolis, eorumque adeo Successoribus, nisi quatenus constituunt unam Ecclesiam Hierarchicam *absolutè & simpliciter* in suo statu perfecto consideratam: hæc verò Ecclesiæ Hierarchicæ substantia requirat unitatem membrorum *collectim* sumptorum inter se, & cum Capite Papæ, non nisi in Concilio Oecumenico coadunandam, consequens est, illam Apostolicæ potestatis, pro perpetuo Ecclesiæ

statu promissæ plenitudinis, pollicitationem Divinam haudquaquam habere posse locum, antequam fiat talis in Concilio Oecumenico membrorum Hierarchicorum tum inter se, tum cum Capite coadunatio, atque adeo tali unione soluta, ubi Caput, Romanus scilicet Pontifex, à Concilio, quantumvis primitus fuisset legitime congregatum, suum Christi Vicarium nomen, seu Capitalementem auctoritatem retrahit, non posse tunc verificari, Ecclesiam Hierarchicam in statu perfecto repræsentari à Synodo, nec adeo in ea ex tunc obtinere illam Apostolicam potestatem, Apostolis, quæ unam Ecclesiam Hierarchicam constituentibus, promissæ plenitudinem: nec adeo in vi istius Apostolici, Christi nomen præferentis, characteris, utpote non amplius subsistentis, postquam auctoritas Papæ à Synodo legitime antehac congregata, se subtrahit, possit Concilium ex tunc factum acephalum, universalem Ecclesiam integrè repræsentare, jam impotens esse, pro futuro indicere novum Concilium Oecumenicum, quippe cum ex tunc in ea Synodo defecisset nomen Christi, seu character Apostolicus, sit autem secundum Christi institutionem de substantiâ Concilij Oecumenici, esse congregatum *in nomine Christi*, importante characterem Apostolicum.

13. Confirmatur hæc Theologica ratiocinatio. Indubitata namque, ac ipso nature lumine conspicua veritatis est, quod duobus non nisi *collectim* sumptis convenit, non competere ipsis *seorsim*, ac *divisim* spectatis, sic enim, quia vox *homo* importat complexum seu compositum ex corpore & animâ unitim sumptis, nequeunt prædicata hominis, quæ ejusmodi compositi propria, convenire animæ separata. At vox *Ecclesia*, præsertim quatenus accipitur in perfecto Corporis Hierarchici statu, est nomen *Collectivum*, significans complexum, seu compositum ex Capite & membris Hierarchicis. Ut sic autem Christus, uti *supra* ostensum est, promissit Apostolis illam solvendi potestatis plenitudinem Apostolicam, cum ordine ad Ecclesiam statum hierarchicum, ejusque perpetuitatem, in successores adeo transferibilem. Nequit ergo illa Christi Apostolis, quæ unum perfectum hierarchicum Ecclesie statum constituentibus, sicque intra Concilium Oecumenicum membrorum hierarchicorum cum Ecclesie Capite coadunativum, Universalem Ecclesiam plenè repræsentantibus, promissæ potestatis plenitudo locum habere, nisi in quantum subsistit talis Apostolorum collectio, & intra Concilium Oecumenicum ex Apostolico characterè unicè subsistens unio plena & perfecta, ut, si vel solius Capitis character Christi vicarius subtrahatur, prorsus deficiat substratum illud, cui ex Christi ordinatione superstruitur ille alter Apostolorum *collectim* sumptorum, cum potestatis plenitudine character Apostolicus. Et hinc si Apostolicæ potestatis Petro, ejusque successoribus per Christum concessa plenitudo conferatur cum plenitudine auctoritatis, Concilio Oecumenico competentis, non inerte dicitur, se habere ad invicem, sicut se habet anima se-

parata ad totum hominem. Ubi namque anima est in statu separationis, habet plenam potentiam intellectivam & volitivam, quibus equidem potitur etiam in statu unionis, seu contractionis, attamen cum aliquâ à corpore dependentiâ: potestque anima in tali statu exercere operationes sensitivas & vegetativas, ejusmodi actiones vitales in statu separationis nequaquam elicere valet. Sic proinde, quæ universalis Apostolis, quæ unum Ecclesie Universalis Corpus hierarchicum in Concilio Oecumenico repræsentantibus, per Christum promissa fuit *indefinita* solvendi ac ligandi potestas, sub pari incircumscriptâ solvendi ac ligandi universalitate promissæ fuerunt Petro claves regni cælorum, neque hæc Divina Christi promissio ullam importat dependentiam à Concilio Oecumenico, sed *absolutè ac illimitatè* facta est Apostolorum Principi, cum ordine ad perpetuum Ecclesie statum, atque adeo cum ordine successione. Quemadmodum igitur anima in statu separationis independentet à corporis potentij, habet plenam ac perfectam intelligendi facultatem, sic potestas ligandi & solvendi Apostolica in Petro, ejusque successore non est alligata ad Concilium Oecumenicum, quin independentet ab isto possit plenissimè exerceri.

24. Nihilominus Pontificia suprema auctoritas Oecumenica facta est aliquem quasi contractionis & unionis statum, sub quo cum reliquis Ecclesie membris hierarchicis, seu eorundem Caput, eatenus coadunatur in unum integrum Ecclesie Universalis plenè repræsentativum Corpus hierarchicum, ut in tali tandem Corpore locum habeat illa Divina *Matthæi 18. à versu 17. usque ad 20. versum* Christi promissio, de tali Apostolicæ ad solvendum, & ligandum auctoritatis *indefinitæ* plenitudine, quatenus hæc in sui exercitio debeat esse dependens à toto corpore hierarchico, & quidem in tantum, ut corpus Ecclesie hierarchicum cum Capite, & Caput cum membris hierarchicis in Concilio Oecumenico aggregatum, consentire debeat, quò iunctio dici possit *Conciliaris*, seu *Synodalis*. Cujusmodi adeo definitionis Oecumenicæ, quæ *Conciliaris* auctoritas minimè subsistit, nisi ex duorum, nempe & Capitis, & reliqui hierarchici corporis, ex Apostolorum successoribus Episcopis, ac Ecclesie Prælati coadunati consensu, Christo Domino *ibidem v. 19. pronuntiantes: Si duo ex vobis* (nempe Corpus Apostolicum Ecclesie hierarchicæ quasi *materialiter* repræsentativum, & Caputalis repræsentationis quasi *formaliter* perfectivum) *conserint super terram, de omni re, quæcumque petierint, fiet illis à Patre meo.* Hæc namque verba ita consonare debent cum suo tam antecedente, quam proxime subsequente sacro contextu, ut, quemadmodum isti indubitanter sunt de Concilio Apostolico, atque adeo Oecumenico, per Ecclesie statum perpetuum prorogando: sic ille textus Evangelicus accipiendus sit de duobus, nempe *collectivè* sumptis, consentientibus, qui duo non *signillarim* spectati, sed quæ unum Ecclesie Universalis repræsentativum, seu perfectum hierarchi-

hæc hierarchicum statum constituentes, non possunt aliquid aliud esse, quàm Caput, una cum reliquo Apostolico, seu hierarchico, Corpore. Quibus adeo consentientibus, ea est per Christum promissa in definiendo infallibilitas, ut, quamcumque rem, atque adeo dogmaticam veritatem à Patre Æterno sibi ex verbo Dei erudendam petierint, ex Christi Domini promissione, ipsis infallibiliter fiat. Quemadmodum igitur anima in statu unionis & contractionis habet quasdam vitales functiones, quas in statu separationis haudquaquam exercere potest; sic nam dicere licebit, potestati Pontificiæ, quæ intrà Concilium suâ vicariâ Christi auctoritate coadunatum, & informatum, cum reliquo Ecclesiæ corpore hierarchico coadunata, supervenire specialem aliquam prærogativam infallibilitatis in fidei dogmatibus decidendis, à Christo ex tunc promissæ, ubi ex Apostolis duo, nempe Caput cum reliquo Apostolico Corpore, à successoribus intrà Concilium sub vicario Christi nomine coadunati, *collectivè* adeo sumpti consentierint, in petendâ, sicque per Dei gratiam definiendâ dogmatica veritate?

Objectio II.

35. Instabis. Esto, hanc Divinæ gratiæ assistentiam ex vi promissionis Christi infallibiliter competere illis duobus Apostolicis ordinibus, tum Capiti, Petri successori, tum reliquo Ecclesiæ hierarchicæ Corpore, intrà Concilium Oecumenicum reliqui Apostolici Collegij successori. Attamen Petro etiam in statu quasi separationis, extra Concilium Oecumenicum in suâ, successorisque sui individuâ personâ, pro perpetuo Ecclesiæ statu erat *Matth. 16.* dictum à Christo: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, adversus quam portæ inferi non prævalebunt.* At vi istorum verborum, oportere, ut in Petro, ejusque successoris sit infallibilitas perpetua ad fidei dogmata etiam extra Concilium definienda, nec adeo in vi præallegatæ Divinæ promissionis, Capiti & reliquo hierarchicæ Ecclesiæ Corpore, seu duobus *collectim*, in Concilio nempe Oecumenico coadunatis factæ, videtur major adstrui posse infallibilitatis in dogmatibus fidei decidendis prærogativa, quàm Pontificiæ auctoritati, etiam soli, extra Concilium conveniat.

Responsio.

36. In hoc puncto jam videtur subsistere quasi centrum præsentis difficultatis. Hanc ex occasione Neotericorum expendere compulsi Author *Inextinctæ Concilij Tridentini veritatis*, aliquando sic disseruit. Articulus equidem fidei est, Romano Pontifici seu Petræ, super quam fundata est Ecclesia, independenter à Concilio esse. (ipsomet etiam Clero Gallicano *ubi supra* disertè fatente) supremam potestatem in causis Ecclesiasticis. An verò istâ Divinitus sibi traditâ potestate, cum omnimodâ infallibilitate, in decidendis fidei dogmatibus, uti possit, sine interventu Concilij Oecumenici, Ecclesiam Universalem repræsen-

tantis, non extat de hoc definitus fidei articulus. Unde sententia hujus à Concilio independentis illimitatè decisivæ, Pontifici Romano competentis potestatis assertiva, est quidem inter Pontificios Theologos ferè communis, validisque ex sacrâ Scripturâ petitis argumentis probari solet, tum quòd Petro, eju que Successori *independentè* à cæteris Apostolis, adeoque Episcopis, sit commissa illimitata Pastoralis erga universas Christi ovès officij cura, tum quòd eidem soli à Christo dictum sit, esse Petram, super quam foret ædificanda Ecclesia; tum denique, quòd Christus pro ipso solo rogârit, ut fides ejus non deficeret, cum ordine ad fratres suos confirmandos.

27. Nihilominus in comperto etiam est, extare aliquos, præsertim Parisienses Doctores, qui consummatam in decernendis fidei dogmatibus infallibilitatem non concedant Papæ, nisi unâ cum Concilio; siquidem Ecclesiæ, in Concilio Oecumenico *representativè* congregatæ, prærogativa singularis sit, quòd ipsi seu Fidei Columnæ, ac veritatis firmamento, Divinitus promissa sit infallibilis Spiritûs sancti assistentia.

28. Quæ proinde posterior opinio ad sacros, ex Divinis Litteris pro priori sententiâ allegatos, textus respondebit, illam Pastoralis Petro, ejusque Successori illimitatè collatæ officij, potestatem *Formaliter & Subjectivè* esse quidem in solo Papâ, attamen in suo usu habere respectum ad Ecclesiam. At eo ipso, quòd Ecclesia ita sit subjecta Pontificiæ potestati, ut ab ipsomet tamen Christo obtinuerit illam prærogativam infallibilis assistentiæ Spiritûs sancti, idcirco non esse subjectam *quasi Despoticè*, sed (liceat hosce terminos pro regimine alioquin Civili ab Aristotele usurpatos, ad res etiam sacros suo modo applicare) *quasi Politicè*, ita nimirum, ut, quemadmodum in regno Politico Status, in ordine ad Leges Pragmaticas statuendas, habent jus suis votis concurrendi, itaque regulandi Regiam, supremam licet, potestatem; sic Antifites & Patres, Universam Ecclesiam repræsentantes in Concilio Oecumenico, circa fidei causas habeant jus, suis per Spiritûs sancti Divinitus promissam assistentiam authorizatis votis regulandi, infallibilitateque suâ juvandi, Concilio Oecumenico repromissâ, Pontificiam, de se licet supremam Ecclesiasticam potestatem.

29. Quemadmodum proinde domus non solum nititur fundamento, sed etiam columnis, sic Papam esse quidè Petram, seu fundamentum Ecclesiæ: quia tamen hujus forma essentialis sit Fides, Veritati Divinæ unicè innitens, oportere, eam sustentari etiam columnâ Veritatis. Unde cum Ecclesia ab Apostolo pronuntietur columna & firmamentum Veritatis, esse consequens, quòd Concilij Universam Ecclesiam ex Divinâ institutione repræsentantis auctoritas intervenire debeat, ut Ecclesiæ ædificium, ex fidei dogmatibus *Formaliter* constans, sub infallibili Veritatis firmitate subsistere dignoscatur. Quare circa Papæ, seu supremi Ecclesiæ Capituli, una cum Concilio cum causis Fidei con-

currentis infallibilitatem, extat definitus Fidei articulus, de autoritate autem Pontificiæ extra Oecumenicum in Fidei dogmatibus sanc- tiendis, ea saltem tenenda est ratio, ut talis Pontificia decisio non nisi temerè cum aperto salutis discrimine, ex proprio spiritus priva- ti sensu, rejici possit.

Obiectio III.

30. **V**Rgebis. Quandoquidem definitus sit fi- dei articulus, Papam intrâ Concilium Oecumenicum concurrente cum isto, habe- re infallibilitatem consummatam in deciden- dis fidei articulis; neque verò sit adhuc defi- nitus articulus; *An Papa extra Concilium Oecum- enicum potius autoritate omnimoda & consum- mata infallibilitatis?* Numquid ex hac par- te saltem quoad nos, si non *in re ipsa*, specialis quæpiam prærogativa videtur, ultra Pontifi- ciæ autoritatis plenitudinem, attribuenda Concilio, non equidem Acephalo, sed quâ Oecumenico, nempe coadunato ex Capite, ac reliquo Ecclesiæ Corpore hierarchico?

Responsio.

31. **A**D hanc quæstionem, fateor, mihi vix constare, quid respondeam. Christi equi- dem verba nimis clara sunt, quæ definitè ad solû Petrum Matthæi 16. proferebantur: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalent adversus eam.* Quis verò adversus tam dilucidâ Christi verba, ne- gare ausit, ijs contineri omnimodam in fidei dogmatibus infallibilitatem, cum cæteroqui, si Petro, ejusque Successori aliquod fidei dog- ma definiti, subrepere posset error, quomo- dò portæ inferi non prævalerent adversus ta- lem petram, atque adeò Ecclesiam super hæc Petrâ ædificatam? At dum ipsissima hæc Chri- sti Domini verba accuratius expendo, ani- madvertendum offert se mihi, quòd Christus Ecclesiæ à portis inferi haud superandæ, firmi- tatem eatenus statuerit super Petrâ, quatenus super ipsam esset ædificata Ecclesia. Num ve- rò Ecclesiæ super hanc Petram, cui commissæ sunt claves Regni cælorum, ædificatio locum habet etiam extra Concilium Oecumenicum? In hoc equidem Corpus Ecclesiæ hierarchicum, cum Capite, Petræ prærogativam obtinente, coadunatum assurgit in structuram, universæ Ecclesiæ perfectè ac plenè repræsentativam. An igitur illa Ecclesiæ super Petram ædificatio con- summari dicenda est in Concilio Oecumeni- co, per Petri characterem Apostolicum congre- gato, & informato, nec substituto, nisi quam- diu cum isthoc vicario Christi characterem per- durat? Quia igitur illa in decidendis fidei ar- ticulis infallibilitas, ab inferi portis nunquam superanda, est subsistens, quatenus Ecclesia est super Petram ædificata, illa verò perfecta vi- sibilis, ac militantis Ecclesiæ structura, quoad plenam sui consummationem, subsistit in Con- cilio Oecumenico, quâ insignito Petrâ illius characterem, Christi nomen vicarium præferen- te. Idcirco, an ea Ecclesiæ, quâ supra Petram

ædificatæ, consummata infallibilitas, autori- tati Pontificiæ indubitanter annexa, sit in statu ultimæ suæ perfectionis etiam extra Conci- lium Oecumenicum, in hoc puncto me totum quantum subijcio sanctæ Ecclesiæ iudicio, ne in Tridentino quidem Concilio hætenus ma- num imponere volenti, ad decidendum hoc summæ difficultatis punctum. Hinc tamen haud dicere fas esse, quòd Concilium habeat alicujus supra Papam superioritatis præroga- tivam, patebit ex subsequenti conclusione.

CONCLUSIO II.

QUANTUMCUNQUE aliqua specialis præ- rogativa esset in Concilio Oecume- nico, non nisi per characterem Christi vicariam, atque adeò per Pontificiam autoritatem subsistere potente, non es- set propterea Concilium, etiam quâ Oecu- menicum, dicendum, habere præemi- nentiam superioritatis propriè dictæ.

Explicatur & probatur. Hujus fortè con- clusionis explicatio & probatio videri posset per accommodè desumi ex sequenti simili- tudine. Nempe animæ, quâ formæ: & corporis, quâ materiæ, ea est habenda ratio, ut, quid- quid perfectionis est huic communicabile, to- tum sit ex illâ, scilicet formâ. Unde fit, quòd anima & corpus simul sumpta, non dicant plus perfectionis intensivæ, quam anima præcisè spe- ctata: quia tamen materia & forma sunt duæ realiter distinctæ entitates, ideo *extensivè lo- quendo*, majus quid est homo constans mate- riâ & formâ rationali, quam præcisè anima. Pari proinde ratione Concilium quâ Oecumeni- cum, importans integrum Ecclesiæ plenè re- præsentativum Corpus hierarchicum, *formaliter* dicit characterem Pontificiæ potestatis, ceu vi- carium Christi nomen præferentem, ac se ha- bente instar formæ, Concilij quâ Oecumenici, quasi *physicè* constitutivæ, atque ut sic informa- tivæ reliqui hierarchici ex Ecclesiæ Prælati- bus aggregati Corporis, ceu materiæ quasi *physicæ*, ad Concilij Oecumenici substantiam integrandâ *essentialiter* ac *integraliter* concurrentis. Quòd si ergo fiat Capitis, ac reliqui Corporis hierar- chici ad Ecclesiam Universalem repræsentan- dam, inter se uniti quædam comparatio, quo- ad hunc ordinem hierarchicum, si sacerdotij & Episcopatus character sacramentalis excipia- tur, nihil perfectionis reperiri potest in toto reliquo Corpore ejusmodi hierarchico, quod non derivetur ex Pontificiæ potestatis pleni- tudine. Cujus adeò supereminentia tanta est, ut *eminenter* contineat Corporis illius hierarchici, quoad jurisdictionis prærogativas, omnimodam & totam perfectionem, nec adeò Corpus hoc hierarchicum, quâ cum Capite suo, in Con- cilio Oecumenico unitû, dici potest, quoad au- thoritatem jurisdictionalem, esse quid majus *intensivè*, ac sit præcisè Pontificiæ potestatis su- pereminentia, licet ambo simul sumpta sint quid *extensivè* majus.

Verum quemadmodum anima cum cor- pore

34. pore unita, est susceptiva gratiæ sanctificantis, seu altioris ac supernaturalis formæ, animam, ac per redundantiam corpus etiam, perficere potens: ex qua perfectione omnino resultat quid intensivè majus, quàm sit anima in puris naturalibus suis considerata. Sic ubi totum Ecclesiæ Corpus hierarchicum, tam quoad membra, quàm quoad Caput in Concilio Oecumenico unitum, & sub vicario Christi nomine, autoritate nempe Pontificiâ, ritè ac legitime coadunatum fuerit, ex Christi Domini *Matthæi 18. capite versu 18. & 19.* expressâ promissione, duas sortitur adhuc potestatis Apostolicæ maximè perfectivas prærogativas. *Vna dicto v. 18.* exposita Concilij Oecumenici præminentia est ex indefinitâ ligandi & solvendi potestate, quæ non potest esse major Summi Pastoris, æquè universali ad ligandum & solvendum autoritate, Petro, ejusque Successori solitariè, ac individualiter spectato, per Christum concessâ. *Altera* Concilij Oecumenici prærogativa est ex infallibili Christi assentiâ promittentis, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres in nomine suo, vicariâ nempe autoritate, in terris penes Petrum, ejusque Successorem relictâ, congregarentur. In quo adeo per ejuſmodi vicarium Christi characterem insignito Concilio, sicque reddito Oecumenico, dum Duo, Caput scilicet, & Corpus hierarchicum Ecclesiæ consenserint, horum de fidei dogmatibus definiendis petitio ab ipſomet etiam Patre Eterno, juxta Christi promissionem, inevitabiliter habebit rata.

Hæc igitur infallibilitatis prorsus certæ ac indubitæ circa fidei dogmatum decisionem prærogativa, Concilio Oecumenico per Christum promissa; an sit æquè in Summo Pontifice, non extat in Ecclesiâ definitum, sicque secundum nos saltem, minus ponderis habet quoad cœtitudinis, seu Divinæ, seu Theologiæ omnimodam determinationem: dum disquirere adhuc licet; an Ecclesiæ in rebus fidei decidendis infallibilitas promissa Petro, consummative tunc primum habeat locum, quando super Oecumenici Pastoris Petri extat adualiter superstructa Ecclesiâ hierarchica, non nisi in Oecumenico Concilio perfectè repræsentata? Quæ ratio videtur fuisse, cur ne ipse quidem Petrus se solo decidere voluerit questionem dogmaticam de Veteris Testamenti Legatum, à Christianis ex Judaismo præsertim, vel etiam Gentilismo conversis retinendâ observantiâ, sed ad Concilium Apostolicum, adeoque Oecumenicum Hierosolymitanum, retulerit eam definitionem. Et ita observat continua Ecclesiæ sanctæ praxis, quod ultimæ adversus hæreses decisiones dogmaticæ, ab ipsismet etiam Pontificibus omni tempore referentur ad Concilia Oecumenica; manifesto sanè argumento, Ecclesiæ autoritativam in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatem, per modum ultimæ sententiæ, sub omnimodâ, & consummatâ certitudinis prorsus indubitæ perfectione suâ, secundum nos saltem, majori cum pondere subliter ex parte Concilij Oecumenici, quàm

ex parte solius Pontificis extra Concilium scilicet sancientis.

35. Id ipsum firmatur etiam ex eo, quod Christus Dominus, ubi rogasset pro Petro, ut non deficeret fides ipsius, eidem quidem præceperit, quatenus aliquando conversus, fratres suos Apostolos, eorumque adeo Successores confirmaret. Attamen confirmatio non cadit super re quapiam, nisi quatenus ex alio etiam capite habet aliquod firmitatis pondus, videturque adeo Christus isto loquendi modo alluisse ad hoc, quod Apostolorum ac successorum in Concilio Oecumenico cum Capite suo, Summo Pontifice aggregatorum, in rebus fidei decernendis omnimoda firmitas, neque ex præciso Petri successore, neque ex Apostolico Collegio, seu hierarchico Ecclesiæ sanctæ corpore subsisteret, sed unum ex utroque, ita ut oporteret, huic utrique in unum Corpus Ecclesiæ perfectè repræsentativum coadunato, superstrui specialis infallibilitatis pondus ac firmitas, per quam Petri fratres universi omnimodè confirmarentur. Talis igitur prærogativæ ratio videtur magis supereminere in Concilio Oecumenico, quàm Summi Pontificis autoritatem Oecumenicam, cum reliquo hierarchico Ecclesiæ Corpore coadunatam complectente, quàm in solo Papa extra Concilium spectato, hinc tamen nequaquam dicere convenit, Concilium Oecumenicum, quantumvis plenarium, obtinere jus cujuscumque supra Papam superioritatis.

36. Probatum istud subsumptum. Quantumvis enim gratia, erga animæ subitantiâ comparata, habeat singularis præminentie prærogativam, nequit tamen ex hoc fundamento ipsi attribui quædam superioritatis strictè sumptæ, nempe quasi imperativæ præminentia, eo ipſo, quod sit subordinata ipsius animæ libertati, atque ex hac tam in primâ sui infusione, quam conservatione sit quodammodo dependens, At illa Concilio repromissa infallibilitas eatenus superstruitur autoritati Pontificiæ, seu characteri, Christi nomen præferenti, atque ut sic Synodi quæ Oecumenicæ formaliter constitutivæ, ut consequenter sit dependens à Summi Pontificis, hierarchicum Ecclesiæ Corpus convocantis, & una secum coadunantis concursu libero. Nequit ergo infallibilitatis, Concilio Oecumenico propriæ, prærogativa huic impertiri alicujus super Papam superioritatis characterem.

Objectio I.

37. Dices. Videri quendam Concilij super Papam superioritatem evinci ex hoc, quod Abbas Panormitanus 2. par. *Confil. q. 1.* & Cardinalis Monilianus de *Concilio Oecumenico cap. 33.* docent. Nempe si in fidei præsertim materiâ solus Pontifex sentiret contra universos Concilij Patres, tunc debere Papam illorum accedere votis. Hoc expendens Author *Regalis Sacerdotij est. lib. 2. §. 14. n. 6.* ita ratiocinatur. Si contra omnes Concilij Patres Papa definiret, hæc definitio tanquam temeraria, nec debito examine inquisitione veritatis

tatis nixa, doctrinæ Concilij cederet. Pontifex enim extra Concilium, & ut privatus Doctor aliquid docens, errori est obnoxius, multoque magis, si temerariè procedat. Sed quando contra cunctorum Concilio præsentium Patrum sententiam pronunciaret, privatum Doctorem ageret, quia non publicam, sed privatam opinionem lætaretur, & temerariè decideret, plus sibi, quam omnibus credens. Et hoc est, quod aliqui dicunt, majorem esse auctoritatem *directivam* Concilij, quam Pontificis solius, qui tamen non tenetur illi parti accedere, quæ pluribus suffragijs juvatur, cum sententia paucorum melior esse possit. *Lege Nemo Iudex. Cod. De sens. & interpret. Cap. Sana. & passim dist. 9.*

Responso.

38. **N**UM dicere fas est, Papam extra Concilium non nisi uti privatum Doctorem docere, errorique obnoxium esse? Independenter à Concilio competit Summo Pontifici *ex cap. 16. Matthæi* non minus *indefinita & universalis* ligandi & solvendi potestas Apostolica, quam Apostolis *collectam* etiam sumptis, quæ Ecclesiam hierarchicam plenè representantibus, adeoque Concilio Oecumenico *Matthæi 18. cap.* promissa fuerit. Prærogativa equidem infallibilitatis indubitanter per Christi Domini verba impertitur Papæ, sed *quoad nos* saltem major, id est certior, sive magis notificata in Concilio Oecumenico, quam soli Papæ. Neque verò Concilium denominari potest Oecumenicum, nisi in eo interveniat ligandi ac solvendi potestas Apostolica & universalis, ipsaque etiam infallibilitatis prærogativa, quæ subliere nequit absque Summo Pontifice, per suum vicarium Christi characterem *formaliter* constituente Concilium sub ratione Oecumenici, cui ut sic conveniunt illa tam jurisdictionis Apostolicæ, quam *consummata*, & in Ecclesia *ultima* infallibilitatis præeminentia. Quomodo igitur dicere fas est, si omnes Patres Concilij in unum fidei dogma consentiant, solo Papæ dissentiente, hunc obstringi ad accedendum ipsorum votis, cum tamen neque infallibilitatis privilegium ipsis ut sic competat, neque jurisdictione Oecumenicâ taliter potantur?

39. Concilium namque Oecumenicum optimè æquiparatur curru prophetico, ac mysterioso *Ezechielis 1. cap.* descripto, quod constaret rotis Cherubicis, nisi quod in isto curru extiterint quatuor rotæ; in Concilio autem Oecumenico sunt duæ duntaxat, veritatis Divinæ faciem præferentes rotæ Cherubicæ. Est igitur Oecumenica Synodus currus, in quo veritas triumphat adversus portas inferi, cujus rotæ quasi Cherubinae sunt Primatus Petri, characterem Concilio, quæ Oecumenico primitus impertiens, ac reliquum Ecclesiæ Corpus hierarchicum ex Prælati Ecclesiæ coadunatum. Sicuti ergo totum corpus illius Prophetici currus in circuitu quatuor rotarum erat plenum oculis, sic totum Corpus Concilij Oecumenici consistens in Corpore hierarchico, Univer-

sam Ecclesiam plenè representante, est plenum oculis, id est, Spiritu Dei cum infallibilitatis prærogativâ omnimodâ collustratum, sed quatenus est in circuitu duarum rotarum Cherubinarum, nempe Primatus Ecclesiæ, ac reliqui Corporis Apostolici, ex membris Ecclesiæ hierarchicis, consistens. Quemadmodum porrò in illo Prophetico curru, quocumque ibat Spiritus, illuc eunte Spiritu, pariter elevabantur rotæ sequentes Dei Spiritum: sic in Concilio Oecumenico Spiritus Dei non progreditur ad ullum fidei dogma definiendum, nisi rotæ illæ Cherubicæ, Caput scilicet, ac reliquum Ecclesiæ Corpus hierarchicum pariter eleventur, sequentes Dei Spiritum, quia Spiritus vitæ est in totis illis Cherubicis, ac hierarchicis pariter progredientibus, Christo Domino *Matthæi 18.* asseverante, *si Duo*, nempe Caput, ac reliquum hierarchicum Ecclesiæ Corpus in Concilio Oecumenico, sub Christi vicario nomine coadunata, *conferant*, tunc quocumque petierint à Patre lumen, pro veritate fidei ex verbo Divino erudendâ, infallibilitate fieri, ipsis in unum fidei dogma consentientibus. Quod si ergo casus contingeret, ut omnes Concilij Oecumenici Patres consentirent in definitionem cuiuspiam fidei dogmatis, sed Papa dissentiret, nulla adhuc esset sanctio dogmatica cum infallibilitatis prærogativa, sed esset materia adhuc informis, quæ non nisi ex superveniente characterè Christi vicario, adeoque ex consensu Summi Pontificis formari valeret in infallibile, ac certum definitum fidei dogma. Hoc probè agnoscens Concilij Constituentis Patres, sub hujus finem à Martino V. petierunt confirmationem fidei dogmatum, ex tunc unanimi consensu suo comprobatorum, adjectâ clausulâ, ut, si tunc Pontifex pro tunc confirmare noller, ad futurum provocarent Concilium utique Oecumenicum, Pontificiæ auctoritatis characterè, vicarium Christi nomen præferente, insignitum, ut ex hoc postmodum per Capitis ac reliqui Ecclesiæ Corporis hierarchici consensum perfecterentur suæ adhuc informis fidei dogmatum definitiones.

Objectio II.

40. **I**Nstabis, Ubi dogmatica quæpiam fidei definitio per Capitis ac reliqui Ecclesiæ Corporis hierarchici concordem consensum nascitur esse consummata, ei subijci ipsum quoque Summum Pontificem. Pariter in Conciliaribus decretis morum, universos Christi fideles concernentibus, quatenus Pontificiam majestatem condecet, esse vim constringendi ipsum quoque Papam. Ex hac igitur parte rectè dici, Papam esse subiectum Concilio Oecumenico, ejusque decretis & sanctionibus seu dogmaticis, seu moralibus.

Responso.

41. **I**nstantia hæc ferè æquiparatur illi à Theologis moveri solitæ quæstioni; *Quomodo Legislator teneatur suis legibus? In Concilio tamque Oecum.*

Oecumenico tota ipsius autoritas legislativa ejusdem propria superstruitur toti hierarchico Ecclesiæ Corpori ex Capite ac membris hierarchici coadunato, adeoque decisiones seu fidei, seu morum, quæ Conciliares, respiciunt dei, seu morum, quæ Conciliares, respiciunt Pontificem cum Patribus inibi congregatis indivisibiliter concurrentem, ceu authorem ac legislatorem suum. Illius igitur quæsitæ resolutio hunc in modum fieri solet, quod nempe obligatio legum à summo Principe lata, ex efficacia legis Æternæ quoad vim *directivam*, non autem *coactivam* afficiat illum, sub ipsissimo eo virtutis motivo, quod per legem, quæ subditorum obligatoriam est intentum. Quia igitur vis sub fidei motivo contringens in dogmatibus à Concilio Oecumenico definitis reducitur in autoritatem infallibilem Divinitus impertitam Generali Synodo, ceu ultimum fidei *directivum* principium, evidenter patet, dogmaticæ ejusmodi sanctionis energiâ obstringi summum quoque Pontificem, ut hæc tamen obligatio non in Concilij, quæ ex præciso Corpore Ecclesiæ hierarchico consistens, congregationem quasi *materiale*, sed quæ Spiritu Dei, ejusque infallibilitate animatam, sicque adeo in principium à Deo *immediatè* constitutum reduci debeat.

etiam motivo, & non tantum sub generali alia cujus tum Republicæ conformabilitatis ratione, lex à Principe lata obligat ipsum in conscientiâ. Hinc autem fit manifestum, quod, si materia sub tali virtutis motivo sit gravis, illa obligatio teneat sub mortali. Sicut ergo subditi, sic princeps in materiâ secundum se gravi v. g. auditionis Missæ, jejuniij &c. obligatur sub mortali ad legis à se late obervantiam. Eo ipso autem, quod talis obligatio sit præcisè ex legis Æternæ legi humanæ *intrinsecè* se insinuantis concursu ac efficaciâ, non autem ex lege, quæ *formaliter* emanante à Principe, oportet, ipsam tenere solummodò quoad vim *Directivam* fori *conscientiæ* propriam, non autem quoad vim *Coactivam*, foro *externo* catenus convenientem, ut respiciat legem humanam, prout est *formaliter* emanans a legislatore humano. Constat igitur, obligationem legum à Principe latarum ex vi legis æternæ in materiâ de se gravi obligare suum legislatorem in foro *duntaxat conscientiæ*, atque adeo secundum vim *Directivam*, non *Coactivam*. Et hinc Imperator *S. ult. Infit. Quibus modis Testamenta infirmantur* 3 ait; *Licet legibus soluti simus*, in foro scilicet *externo* 3 *attamen legibus vivimus*, in foro scilicet *conscientiæ*.

Objectio III.

URgebis. Papæ erga Concilium subjectionem videri evincendam sequentibus argumentis. Si namque Papa quoad suam personam fiat hæreticus, posse à Concilio judicari, ac deponi, uti patet ab exemplo Honorij I. relati in VIII. Synodo *Act. 7. Et in Cap. Audivimus. 24. q. 1. Cap. Si Papa. dist. 40. Cap. Novatianus. 7. q. 1. Cap. Dilectissimus. Cap. Achatius. 24. q. 1. Cap. Oves. 2. q. 7.* extat hoc definitum. Deinde si Papa intrusus, id est, non electus juxta formam præscriptam in Concilio Lateranensi *Can. 1. & Bullâ Gregorij XV. quæ incipit: Æterni Patris.* sive aliquis error juris *Divini*, seu *naturalis* electioni interveniat, vel electio fuerit *simoniaca*, uti decernitur in Bullâ Julij II. quæ incipit *Cum tam Divino.* vel etiam, si electio facta sit per metum gravem ac injustum. Ex Concilio Constantiensi *Sess. 39.* Tunc catenus nulla erit Papæ electio, ut propterea arguatur ex hoc argumento, lubesse Juris Canonici dispositionibus.

Adhæc si Pontifex aut vi, aut legibus injustè latis, aliòve modo Ecclesiam destruere nitatur, aut aliorum jura & bona injustè invadat, atque monitus non respiciat, posse bello & armis coerceri, omnique ratione, ad jus naturalis defensionis spectante, compesci, probat *Turrecremata lib. 2. cap. 106. Bellarminus de Concilior. autoritate lib. 2. cap. ult. ad 2. argument.* Quod equidem Author *Regalis Sacerdotij lib. 2. S. 14. n. 4.* comprobatur sequenti ratione, quod nempe in casu ejusmodi non resistatur Papæ, sed injustè ipsius invasioni, nec in illum exerceatur jurisdictionis, sed tantum jure defensionis agatur, quod jus non in jurisdictione & autoritate fundatur, sed

Gg

in

actoritas
medera
portolica
CVI
13.

4. Quoad leges *morales* in Concilio Oecumenico sancitas, non minor in Pontifice extra, quam intrâ Synodum est autoritas legislativa per Christû repromissa. Nequit ergo Pontifex contringi legibus *moralibus* à semet etiâ comprobatis, nisi in vi altioris principij, quod suam tunc vim exerere, ad ipsummet etiam Legislatorem ac Pontificem Maximum peculiaritè quâpiam, ac sublimiori ratione obligandum, mox aperitur. Quemadmodum enim causæ secundæ operari nullatenus possunt, nisi sub Primæ Causæ influxu tam prævio, quam concomitante: sic quævis à Deo communicata hominibus potestas legislativa, per sui à lege Æternâ dependentiam *essentialiter*, non potest imponere ullam obligationem, nisi ipsâmet lege Æternâ ad illam *actualiter* concurrente. Ex hoc autem *actuali* legis Æternæ concursu accipit lex humana vim, in *conscientiæ* etiam foro sub culpâ mortali & pœnâ æternâ obligatoriam. At verò sicuti lex humana *essentialiter* debet esse *ordinativa* in Bonum communitatis, sic consequenter lex Æterna legi humanæ se insinuans, eique in conscientiâ obligandi vim & efficaciam conferens, afficit omnes illos, quorum tanquam unius corporis Politici ac Myltici membrorum, est *executive* curare Bonum publicum vi legis intentum. At verò Principis, utpotè Reipublicæ *primarij* membri est, non tantum *gubernative* & *archiectionicè* sed *executive*, & quoad viam executionis *exemplative* procurare Bonum publicum. Ergo lex Æterna legi humanæ vim, & efficaciam in *conscientiâ* obligatoriam imprimens, ut sic afficit ipsum etiam Principem. At quatenus lex Æterna efficaciam, conscientiæ obligatoriam, imprimat legi humanæ, ut sic ista habet *formaliter* vim obligatoriam conscientiæ sub illo ipso virtutis motivo, quod per legem est *per se immediatè* intentum ac definitum. Ergo sub hoc

in facultate naturalis juris, cui noscitur ipse quoque Pontifex subiectus esse. *Ex tota causa 25. q. 1.* Sed si hoc defensionis jus competat alicui Laico, præcipue Regi, quanto magis convenit Concilio alicui, ex totius Christiani orbis Episcopis conscripto? Hoc verò numquid, priusquam decernat, super injustis Papæ aggressionibus faciet processum *juridicum*, sicque adeo iudiciaria autoritate formabit sententiam super injusti aggressionum? Hoc namque *iudicario* procedendi modo utebatur Concilium Constantiense ad certum Ecclesiæ Caput obtinendum, super Papâ dubio instituyendo processum *iudicarium*, ut sine illo potiri valeret. An non igitur ejusmodi processus redarguit Papæ erga Concilium subjectionem aliquam?

45. Denique cum gravior, fidei præsertim causa, non nisi in Concilio Universali videatur decidi posse, Pontifex tenetur ad hoc adhibendum, uti Patres passim supponunt; rationemque hujus adfert *præcitus* Author *Regalis Sacerdotij n. 7.* quod, licet Summo Pontifici sit promissa Spiritus S. assistentia in rebus fidei decidendis, hæc tamen promissio supponit omnem diligentiam, & quantum causæ dignitas desiderat, discussionem, conformiter Synodo Hierosolymitanæ *Añ. 15.* descriptæ. Nunquid verò hinc jam eluciscit aliqua Concilij supra Papam majoritas, in vi cujus iudicium super causâ ad se primitus delatâ, sed postea ad Concilium Oecumenicum relata, videatur esse quodammodo reformabile?

Responsio.

46. **EX** primo casu evincitur equidem, Concilio etiam acephalo esse aliquam non super Papâ, sed super privatâ personâ à Papatu jam remota veram *iudicariam*, & *authoritative* declaratoriam potestatem, de Papatûs amissione per ipsummet jus *Divinum* sanctitâ, ac secundum se jam præviè suum effectum sortitâ, non per aliam tamen viam, quàm per Generale Concilium cunctis fidelibus *authoritative* manifestandâ, sicque executioni publicæ demandandâ conformiter Canon: *si Papa, dist. 40.* ubi sic habetur: *Culpas Pontificis, redarguere præsumit mortalium nullus, quia cunctos ipse iudicaturus, à nemine est iudicandus, nisi deprehendatur à fide devius.* Ex hoc namque Canone evincitur, cum Papa, quamdiu est in hoc statu, à nemine sit iudicandus, pro casu autem hæreseos, seu à fide deviationis subijciatur iudicio Ecclesiæ, in Concilio Generali saltem *imperfectè*, & sub *intrinsicò* ad alium Pontificem ordine, *dispositivè* & *materialiter* Generali representata, oportere, in ipso non amplius subsistere Pastoris Oecumenici characterem, ex quo scilicet *cunctos iudicaturus à nemine est iudicandus.* Unde redditur consequens, ex tunc expoliatum tali caractere non jam iudicari tanquam Papam, sed supponi depositum à Papatu, sicque adeo non tam *formaliter* deponi à Concilio, quàm ab Ecclesiâ declarari ex *Jure Divino* depositum. Cujus ratio est. Quia ex caractere Pastoris Oecumenici Papa est

Caput Ecclesiæ. Nequit verò Caput esse Ecclesiæ, nisi sit ejusdem membrum. Hujus verò *quidditivâ* forma est per fidem. Quando igitur Papa per hæresin *formalem* excidit à fide Divinâ, ita definit esse membrum Ecclesiæ, ut ex *Jure Divino* jam non sit ipsius Caput, seu Pastor Oecumenicus. Ergo Ecclesiâ super Papâ factò hæretico, quoad suam privatam personam, exercendo *iudicariam autoritative* declaratoriam de Papatu per *Jus Divinum* amisso potestatem, non præterdit superioritatem super Pontifice, sed super homine, qui definit esse Papa.

Neque ex *secundo* casu evinci Ecclesiæ aliquam super Papa superioritatem, demonstratur sequenti fundamento. Etenim Papa non est antecedenter ad legitimam Papatûs collationem. Hæc equidem subsistit ex ipso *Jure Divino* eo ipso, quod Christus Oecumenici Pastoris officium pro perpetuo Ecclesiæ statui sanxerit, Petro promittens, & post Resurrectionem *actualiter* conferens Claves Regni cælorum, cum ordine ad talem Ecclesiæ statum, ut portæ inferi adversus eam non prævalerent. In quo diversa est ratio successions circa *ordinarium* Petri Apostolatam, & *delegatum*, Iudæ inprimis, atque in ejus locum subrogato Mathiæ commissum Apostolatam, cum ille, utpote perpetuus, ex primâ sui origine esset transferibilis in successorem: hic verò, utpote personalis, non haberet successionem, nisi quæ speciali sortis Divinæ signo fuerat designata, cum novæ delegationis Apostolicæ per fortem, quæ *Añ. 1.* cadebat in Mathiam, Divinitus collatâ plenitudine: cujusmodi specialis delegatio, per singularem revelationem Divinam non solum Paulo, sed etiam Barnabæ erat Divinitus collata, juxta illud *Añ. 3.* *Dixit illis Spiritus sanctus, segregate mihi Saulum & Barnabam ad opus, ad quod assumpti eos.* Cujusmodi proinde Apostolatûs delegatione, utpote personali, cum propriis Apostolorum personis expirante, ita pro perpetuo Ecclesiæ statu manet superstes Petri Apostolatûs, ut ejus collatio sit ipso *Jure Divino* constituta, nec adeo penes Ecclesiâ alia sit electio, quàm *designativa* personæ, adeo, ut hæc designatione post Summi Pontificis obitum peractâ, in hanc derivetur Apostolicæ potestatis plenitudo ex ipsissimo illo *Jure Divino*, quo per Christum sancta fuit Oecumenici Ecclesiæ Pastoris perpetuitas. Super Papatûs igitur collatione, cum sit *Juris Divini*, nulla potest esse Ecclesiæ superioritas: bene tamen super electione *designativâ* personæ, Petro successuræ, sicque adeo illo *Divino* collationis jure potituræ. At sicuti hæc electio *activè* sumpta, non afficit Papam, sed eligentes, *passivè* verò spectata, noscitur antecedens Papatûs collationem, est que actus ab hac distinctus: sic quatenus Ecclesiæ autoritas super eam *designativam*, seu *activè*, seu *passivè* spectatam electionem præterditur, nullatenus importat aliquam super Papâ superioritatem, sed super personas tum eligentium, tum electi pro statu, quo necdum Papa est, sed primùm pro posteriori redditur particeps illius *Juris Divini*, per quod constituitur Summus Pontifex.

42. Circa tertium casum tota difficultas est; An, si defensionis ius adversus injustum alienorum jurium aggressorem, seu etiam dubium Papam à Concilio aliquo Generali iudicè declaratur, ac processu iudiciario contra talem Pontificem procedatur, possit hinc redargui aliqua Concilij Generalis super Papam superioritas? In illo statu, quo Papa denunciatur Ecclesiæ, seu Concilio Generali, esse iurium alienorum injustus aggressor, minime oportet, iudicium ferri super Papam personam, eisque actibus, quæ intra ipsum constitentibus, sed super iuribus cuique fidelium inexistantibus, atque horum violationibus passivis, horum personam contingentibus, nec nisi quæ effectibus extra Papam suppositum, & intra alios fideles moraliter, vel physice receptis. Quorum aded iudiciaria præhabita cognitione, si Papa præmonitus, Ecclesiæ, seu Concilio Generali deferre nolit, non potest eisdem iudicialiter contra ipsum decerni, potest tamen *authoritative* declarari jus defensionis, fidelibus inique læsis per naturalem æquitatem competens ad armatam ulque resistentiam, & violentam etiam iurium taliter læsorum reparationem, seu vindicationem, quin ulla hinc coargui possit Concilij super Papam superioritas.

43. Dum insuper subest dubietas de valore electionis Pontificiæ, vel dum Ecclesiæ certificari non potest de legitimo Pontifice, exemplo Synodi Constantiensis, eatenus licet Ecclesiæ processus iudiciarius adversus Papam dubium, ut hinc minime evincatur Concilij super Papam dubium superioritas, sed super eius personam, quæ in iudicio Ecclesiæ, non Papam, autoritatis aded Pontificiæ pro ultimo eius iudicij statu, iniquum aggressorem; uti mox exponetur. Nam Pontificis Oecumenici receptio per Ecclesiam reduci debet in fidem Divinam, quæ Pastoris Oecumenici munus nescitur à Christo sancitum pro perpetuo Ecclesiæ statu. At stante illa dubietate, haud subsistit evidentia credibilitatis, per quam sub illo fidei principio credi debeat, hic in individuo esse legitimum Petri successorem, atque aded verum Papam. In tali ergo casu Ecclesiæ non tenetur talem personam recipere in Summum Pontificem: sicque quoad nos (id est, quoad certitudinem pro ista personâ in Summum Pontificem recipiendâ, constringentem) in iudicio Ecclesiæ, manet Papa quasi *Negative* depositus, id est, sub tali conditione constitutus, ut non sit habendus pro certo Papâ. In quo proinde statu Ecclesiæ jus est, tum inquirendi super argumentis, per quæ vel perveniant ad evidentiam credibilitatis, in lineâ prudentiâli certificantem de legitimo Petri successore, vel si hæc certificatio obtineri non valeat, per aliam viam sibi providendâ, quousque pertinatur ad talem certitudinē: unde si aliud, quàm ex Papæ dubij depositione, medium non inveniatur, ex illo iure fas est Ecclesiæ, eousque progredi; nec illa, quæ sanctæ Ecclesiæ Divinitus reposita est, Spiritus sancti assistentia in hoc deficit, ut iudicium illud Ecclesiæ fallum sit, sed omnia ita disponet suaviter, ut, si forte Pontifex, de cuius legitimitate

dubietas superari non potest, sit re ipsâ verus Papa, per eisdem Spiritus sancti impulsam resignet, atque aded certæ in Pontificem designationi locum concedat, vel, si ad talem resolutionem disponi nequeat, ex illo de Ecclesiæ infallibilitate fidei principium legitimum formari possit iudicium super nullitate Papæ tds ab illo pertinaciter prætensi, contra suæ dictamen conscientiæ in tantum obstrictæ erga Ecclesiam, ut hinc in certo habendo Christi Vicario Capite, ex iure quasi naturali deferre merito debeat.

50. Ex quarto denique casu evincitur quidem aliqua Concilij Oecumenici, quæ ipsum Papam complectentis, eisque charactere, & autoritate, seu vicario Christi nomine, insigniti majoritas, saltem quoad nos, sive quoad omnimodam nobis perspectam certitudinem, præeminens Summo Pontifici solitariæ extra Concilium spectato: hanc tamen majoritatem nullatenus præferre alicuius superioritatis characterem, constat ex dictis præced. concl. 2. Quibus ita constitutis, unum hic superest indagandum; Quia in Papa dubio abstractio Papæ dignitatis in tantum operatur, ut Ecclesiæ possit super tali dubio Pontifice iudiciarium processum formare, an non pariter in vero, ac certo, facinoroso & scandaloso, Ecclesiæque pernicioso Papâ, possit eatenus facere abstractionem à Papæ prerogativâ, utpote cum facinorosis eiusmodi actibus nullam habente connexionem, ut sub tali abstractione possit Concilium Generale erga ipsius personam autoritative exercere virgam correctoriam à Christo Matthæi 18. indefinitè erga quoscunque fideles sancitam?

CONCLUSIO III.

51. EO ipso, quod in iudicio Ecclesiæ, secundum credibilitatis autoritativam in fidei principia reducibilem evidentiam, habeatur quis pro vero, certo ac legitimo Papâ, nequit ex tunc Ecclesiæ, seu Concilium Generale super ipso ullum strictè, ac propriè sumptæ superioritatis jus exercere,

Explicatur & probatur expendendo *versum* 17. & 18. cap. 18. Matth. Ubi Christus imperavit: Si peccavit in te frater tuus, corripe eum &c. Numquid enim Summus Pontifex frater nominandus est, quatenus cum universis fidelibus participat in communicatione gratiæ, & beatitudinis, secundum quam homo est adoptivus filius Dei, atque coheres Christi? Numquid cum ipso, quæ hierarchici Corporis Capite, secundum Pastoralis sollicitudinis partem communicant reliqua hierarchica Ecclesiæ membra Episcopi, ac Prælati Ecclesiastici, sicque aded istos vocare solet Fratres, Anne igitur fas est, ipsū excludere ab illo correctionis fraternæ, ac Evangelicæ præcepto? Quando correctionis secreta impatiens est, num illum nefas erit, denunciare Ecclesiæ? At Ecclesiæ Corporis Christi hierarchici perfecte repræsentativa, dum Caput cum ipsâ non concurrat, minime subsistere poterit; sed Concilium acephalum duntaxat

taxat, uti tunc poterit illo salubri adversus Papam correctionis Evangelicæ remedio. Quod si ergo eventum fuerit ad virgam correctoriam, secundum quam Papa facinorosus & contumax, Ethnico & publicano, Ecclesiam audire detrectanti compar pronuntiandus sit, quid jam potestatis erit in Concilio? Quæ namque ligandi & solvendi potestas Apostolica Concilio Oecumenico per Christum fuit repromissa, ea superstruitur plenæ, ac Generali Synodo, ex hierarchicæ Ecclesiæ, & Corpore & Capite sub vicario Christi caractere aggregatæ: quæ tamen hierarchici Corporis plenitudo, ac perfectio, ob Capitis cum eo concurrentis defectum, haud intercedere poterit, ubi ageretur contra ipsum Ecclesiæ Caput Summum Pontificem. Et verò ipse Papa etiam solitariè sumptus, ex *Matthæi 16. cap.* habet æquæ plenam, ac indefinitam solvendi ligandique in Ecclesia auctoritatem. Quid ergo contra ipsum agere poterit Concilij Corpus acephalum, Synodi Oecumenicæ, per vicarium Christi nomen Summi Pontificis proprium, unice subsistentis caractere tunc destitutum? In aperto igitur est, ubi etiam per viam correctionis Evangelicæ agendum esset contra Papam facinorosum, nihil cum eo actum iri ex auctoritate, quamdiu maneret in statu certo & indubitato Papatûs, qui, ubi sub convincente prudentiâ & crederet evidentiâ semel est receptus ab Ecclesia, à nemine jam relevari poterit, præter causam consummatæ hæreseos, sub quo statu, uti desinit esse Christi membrum, sic Papatûs prærogativâ destituitur. Ex illo igitur Evangelico correctionis, virgæque censoriæ decretorio sacro textu nequaquam evinci potest Ecclesiæ, seu Concilij Generalis supra Papam auctoritas, seu superioritas.

Objectio I.

52. **D**ices. Quomodo igitur Concilij acephali, utpote Christi vicario caractere, Pontificiæ præminentie proprio, destituti, supra Papam dubium superioritas prætendi poterit? Etenim tam illa *indefinita* ad solvendum & ligandum potestatis prærogativa Apostolica, quam omnimodæ & consummatæ in dogmatibus fidei decidendis infallibilitatis supereminetia Concilij Oecumenici propria, superstitui debet Concilio, quæ Oecumenico, ceu Corpori hierarchico sub Capitis, vicarium Christi munus agentis, caractere, totam & universam Ecclesiam plenè representanti. At ubi Papa dubius est, atque contra ipsum agit Concilium jam acephalum, pro tunc evidenter deficit ille Ecclesiæ hierarchicæ status, super quo illa tum *indefinita* solvendi & ligandi potestas, tum illa consummatæ infallibilitatis auctoritas Oecumenica superstruitur. Quæ ergo tali Concilio acephalo potest esse auctoritas, contra Papam dubium procedendi, atque ad ipsius depositionem?

Responsio.

IN tali equidem Concilij acephali statu locum non habent præinsinuatæ Concilij, quæ Oecumenici propriæ prærogativæ. Nihilominus universi Episcopi, quæ possibile est, ex orbe Christiano aggregati in unum, comportant auctoritatem suam Ecclesiæ cuique designatæ gubernativam, quæ *collectim* sumptæ extendunt se *virtualiter* ad universam Ecclesiam, quatenus scilicet omnibus, & singulis Episcopis hujusmodi incumbit, eatenus prospicere suæ Diœceseos spiritali incolumitati, ut, quia singulorum Episcopatum Religio ex *intrinsecâ* suæ institutionis conditione ordinatur ad bonum Universalis Ecclesiæ, ipsi jam in uno acephalo Concilio unitis potestas, & obligatio sit, prospiciendi de certo Ecclesiæ Universalis Capite. Ex alterâ autem, Papæ scilicet dubij, parte, dum Papatûs ejusmodi ob defectum prudentialis de legitimo ad hanc dignitatem ingressu evidentie, nulla est habenda ratio, redditur inde consequens, in judicio Ecclesiæ, talem Papam perinde habendum esse, ac si vacaret Sedes Apostolica. Unde Papatûs, dum post Concilij, licet acephali in hunc finem aggregati, diligentem discussionem, non est probatu possibile, inconcussa & firma manet illa Episcoporum in unum collata *jurisdictio*, procedendi adversus Papam dubium usque ad sententiam, de Papatûs ipsius nullitate *authoritative* declaratoriam. Quæ secus se habent in Papa certo, quantumvis facinoroso, quippe cum in isto semper præemineat Papatûs ab Ecclesiæ recepti possessio & prærogativa, nullam Concilij, præsertim acephali, superioritatem *judicialiam* admittens.

Objectio II.

IN stabis. Papam habere subjectionem in foro Sacramentalis confessionis, ad cujus tamen valorem requiritur *jurisdictio* ab ipso etiam Summo Pontifice saltem *mediatè* derivata. Quantumvis ergo Concilium Oecumenicum non subsistat, nisi quæ informatum vicario Christi nomine, ut sic Pontificiæ auctoritati proprio, neque illa Concilio Oecumenico repromissa Apostolicæ potestatis ad solvendum plenitudo infallibilitatis, in fidei dogmatibus decidendis prærogativa subsistat, nisi quæ superstructa plenæ Synodo, ex Capite, & hierarchicis Ecclesiæ membris coadunata, ut sic Universalis Ecclesiæ representativa, nequaquam hinc evincitur, non posse Concilio Oecumenico competere aliquam super Papam superioritatem.

Responsio.

IN foro Sacramentalis confessionis ita concurrere debet *jurisdictio* ab ipso etiam Papa *mediatè* saltem derivata, ut hæc tamen sit *voluntaria*, in vi cujus nemo, nisi volens subiciatur illi foro. Sic proinde, si Papa propter delictum aliquod publicum, seipsum sponte velit subicere alicui Concilio, quantumvis acepha-

acephalo, respectu istius fortiretur subjectionem, sed mere voluntariam, ex seipso scilicet dependentem, non vero ex Concilij etiam, quæ Oecumenicæ naturâ, Divinæque institutione dependentem. Quod si equidem Papa seipsum volens subjecerit foro confessionali, adeoque jurisdictioni à semet erga se prorogata, tunc supervenit characteris sacerdotalis potestas, à solo Christo tam in sui infusione, quam in sui exercitio per sacerdotem, quæ Christi instrumentum in absolute Sacramentali perficienda. Sub cuiusmodi proinde absolute Sacramentalis actû ipsemet etiam Papa perfectam erga Confessarium, quæ Christi jam ministrum, imò erga ipsum Christum habet subjectionem, debetque aded pro tali foro profiteri aliquam supra se, quæ Christiano homine, superioritatem, quæ tamen sit principaliter in Christo, instrumentaliter autem in sacerdote Sacramentaliter absolute.

Pari igitur ratione quoad fidei dogmatum in Concilio Oecumenico definitiones, Papa plenè & absolute est subiectus tali definitioni ex vi autoritatis; instrumentaliter Concilio Oecumenico, quæ suæ quoque vicariæ Christi autoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Spiritui sancto, Synodo quæ Oecumenicæ, secundum Christi promissionem, assistenti, ineluctabiliter competentis. Nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones subiectio respicit perfectam Spiritûs sancti ac Christi, respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quæ Oecumenicum ipsamet Papæ præminentiam, seu sui characteristicam formam essentialiter constitutivam includit, idcirco non tam superioritatis strictæ, quam majoritatis cuiuspiam præcellentiam importat, uti supra expositum fuit.

Corollarium.

57. EX dictis infertur decisio quadruplicis circa Concilium Generale difficultatis. In primis quoad Concilium quantumvis Generale, si acephalum sit, pro primo & quarto circa huius disquisitionis initium exposito statu, prorsus asseverandum est, nihil habere specialis potestatis, præcipue erga Papam, nisi in quantum singulorum Episcoporum in unum collatæ jurisdictioni accrescit quædam extentivæ plenitudo erga dubium præcipue Papam, uti proxime expositum fuit, singularem obtinens vim ac energiam.

58. Deinde quoad secundum statum dicere oportet, quod Concilium Oecumenicum, vicario Christi nomine insignitum, sicque aded Papam ipsam, seu Ecclesiæ Caput cum reliquo ejusdem hierarchico, ex orbis Christiani Episcopis confiato Corpore completens, præter hanc soli Summo Pontifici propriam autoritatem, sit à Christo Domino immediate donatum duplici prærogativâ, alterâ indefinitæ ad ligandum & solvendum potestatis, alterâ omnimodæ & consummatæ infallibilitatis.

59. Pro tertio insuper quæstionis circa Concilium Generale statu asseverandum est, du-

plicem illam prærogativam, cum non conveniat Concilio, nisi quæ Oecumenico, minime competere Generali Synodo, quantumvis ex Patrum, seu Episcoporum numerosissimo concursu quasi materialiter loquendo, plenissimæ, atque Legatorum Pontificiorum præsentia solennizata, nisi cum isthoc hierarchico Concilij Corpore in fidei dogmate aliquo sanciendo consentiat Summus Pontifex, neque hanc potestatem ex parte Papæ esse delegabilem, sed oportere, consensum personaliter præstari à Pontifice Maximo, ut robor infallibilitatis consummatæ adijciatur ejusmodi dogmaticis sanctionibus.

DISQUISITIO III.

An superioritas Papa supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Litteris?

§. I.

CONSULTO restringitur hæc disquisitio ad Concilium acephalum, etiam quando legitima Papæ autoritate congregatum præsentem ac præsentem habet Legatos, seu Nuntios Apostolicos, necdum tamen obtinuit consensum Summi Pontificis, Decretorum inibi sancitorum confirmatorium. Etenim ex præcedenti Disquisitione constat, omnimodæ infallibilitatis autoritatem, ex Christi Domini institutione non competere Concilio, nisi quatenus Duo, Caput scilicet, ac reliquum Corpus hierarchicum Ecclesiæ consenserint in fidei dogmatibus, ac morum decretis quoad formale honestatis motivum, & rationem in fidei principia reducendis. Et ideo Concilium quantumvis Generale, priusquam ipsorum sanctionibus accedat personalis Papæ consensus, necdum est in statu consummatæ Synodi, quæ formaliter Oecumenicæ, sed hanc ultimam sui perfectionem recipit ex Pontificæ autoritatis decretorum confirmatoriæ consensu.

Non equidem negaverim, ubi per Summum Pontificem facta est indicio Concilij Generalis, mandato ad universos Christiani orbis Episcopos, Ecclesiæque Prælatos directo, atque in vi mandati convenerint Ecclesiæ Præsules, præsentibus præcipue Legatis Apostolicis, Concilium jam in statu esse Oecumenicæ Synodi, quatenus ex tunc verificatur, Vicario Christi nomine, seu autoritatis Apostolicæ, Vicarium Christi nomen præferentis, characterem insignitum existere Antistitem tali modo coadunatorum Conventum, Ecclesiæ Universalis ex hierarchico Capitulis, ac reliquorum, in partem sollicitudinis pastoralis assumptorum Præfulum ordine consistentis representativum: nec interest, sive pauci, sive plures sub tali characterem fuerint coadunati ex orbis Christiano Præsules Christo Domino *Matthæi 18.* pronuntiante, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres congregati in modum in fidei dogmatibus decidendis interfuerint. Hæc tamen assistentia Christi, omni-